

„...Inkább a barátok tora, mint az óriások hona...” - Jim Morrison

Tartalom

Cikkek

Kenyeres Mária - Neves beregszásziak: Báró Perényi Zsigmond	2. oldal
M. Fehérvári Judit - Ady Endre „Emlékezés egy nyár-éjszakára” című versének elemzése	4. oldal
Szabó László Dezső - Őskutatás – magyarságkutatás	6. oldal
Szabó László Dezső - Erkölc, jellem, pénz, történelem	7. oldal
Szinay Balázs - Az ŐS: Magyar	9. oldal

Recenziók, Könyvkritikák

Szinay Balázs - Az emberiség fáklyavivői	11. oldal
Szinay Balázs - Hamvas Béla: Scientia Sacra	12. oldal
M. Fehérvári Judit - Ljudmila Ulickaja: Életművésznők	14. oldal
Brátán Erzsébet - Betty J. Eadie: Átölel a fény	15. oldal

Filmkritika

Bata Gergő - Üvegtigris 3	17. oldal

Esszék és Novellák

Borda Réka - Ki nevet a végén? (Esszé a filozófia és a humor kapcsolatáról)	18. oldal
Boér Péter Pál - Altatózene	20. oldal
Boér Péter Pál - Gyilkos menet	22. oldal
Lőrincz Eszter - Szerettem egy zongorát	23. oldal
Pálinkás Imre - Éjszaka	24. oldal

Versek

Mátyás Zoltán; Biró Erika; Korsós Ervin; M. Fehérvári Judit; Pálinkás Imre; Bata Gergő versei	

Kenyeres Mária - Neves beregszásziak: Báró Perényi Zsigmond

Kárpátalja városaiban és elővárosaiban, eltekintve régmúltba nyúló történelmüinktől, kevés ősi emlékműve található a kastélyépítészetnek. Valószínűleg azzal magyarázható, hogy a vidék lakott települései elejétől fogva a várak körül alakultak ki, hozzájuk tartoznak. Még az ősi Beregszász is több évszázadon keresztül a mindenkori munkácsi várúr fennhatósága alá tartozott. Ez az oka annak, hogy a kárpátaljai városok rendkívül lassú tempóban fejlődnek. Ungváron például 1691-ben mindössze 211 ház volt, 1771-ben sem lett sokkal több – 301. 156 házat számláltak Munkácson 1599-ben, 1750-ben 166-ot. Az 1649-es felmérések szerint Beregszászon volt 127 ház, melyekben 170 jobbágy, 72 zsellér és 57 iparos élt, ezzel szemben 1803-ban a házak száma 375-re emelkedett, ebből csupán 8 épült kőből, a többi pedig fából vagy vályogból. Végül Huszton 1720-ban 70 házat számláltak, majd 1881-ben 1317-et 6228 lélekkel.

A városiak többszöröse szegényes sárkunyhókban éltek, melyek egyes várostromok folyamán sorra megsemmisültek. A városokat nem vették körül falakkal vagy más, a középkori védekezésre jellemző védelmi építménnyel. Ostromkor csak a nemesek és földesurak kőből és téglából épített házainak volt esélye az épen maradásra. Azonban fokozatosan Kárpátalján is tért hódítanak a reneszánsz eszméi. A komor lovagvárak, szűkös, hideg termeikkel már nem elégítik ki tulajdonosaik igényeit. Így keletkezik tehát a várépítészet új típusa – a kastély.

Az új típusú építészet egyik legősibb emlékműve vidékünkön a *Perényi kastély* Nagyszőlősen. Elég nagy, masszív, négyszögletes alakú, kétszintes palotaszerű építmény, melyet lakatlan helyen emeltek nem messze Kankó várától. A várúr és háza népe veszély esetén elrejtőzhetett a közeli vár erős falai mögé. Másrészt innen nagyon kényelmes volt irányítani hatalmas birtokának ügyeit. Fényes fogadásokat, udvari bálokat rendeztek a kastélyban, melyekre nagy számmal érkeztek a rangos vendégek az egész vidékről, gyakran megfordultak itt koronás főek is. A kastély szögleteiben emelt bástyák inkább építészeti dekoratív elemként szolgáltak, mint védelemként. A kastélyt a XV. században építették, eleinte egyszintes volt. A XVII. században végzett rekonstrukciók, átépítések adták meg neki a barokk stílus arculatát. A középső homlokzaton megjelent kiszögellés, melyen a Perényi család címere domborodott, az ablakokon díszítő rácsok, alakos vízelvezetők tették tetszetősebbé a kastélyt. A megemelt, zsindelel fedett tető szintén barokk stílusban készült. Erős falai kőből épültek, a szobák kissé alacsonyak, a mennyezet boltíves, szép berakásokkal díszítették a falak.

A földszinten kaptak helyet a különféle gazdasági helyiségek, itt van a lejárati hatalmas boltíves borpincékbe, az első emeleten pedig az urak lakószobái következnek egymás után sorban, itt van a díszterem is. A XVIII. században a dísztermet (lovagtermet) mitológiai alakokat ábrázoló freskók díszítették.

A kastélyt gyönyörű park övezi, melyben még ma is található ritka, egzotikus növények. A hagyomány szerint nagyon szeretett itt pihenni Perényi Zsigmond (1870 – 1946), a *Magyarok Világszövetségének* elnöke (1928-tól), a magyar parlament felső házának elnöke (1943 – 1944), a *Szent Korona* őrzője (1933 – 1946), aki 1938 novemberétől Ungváron betöltötte a magyar állam kormánybiztosának, a *Kárpátok területe* első régensi biztosának (1939 – 1940) hivatalát. A Perényi család dicső tagjának, Perényi Zsigmondnak (1783 – 1849) nevéhez fűződik az ősi ház Ardóban (jelenleg Beregszász város határán belül). Bár ez az épület messze nem éri utol építészeti stílusával a nagyszőlősit, számunkra nagyon értékes, mivel itt született és nőtt fel az 1848 – 1849-es magyar forradalom és szabadságharc egyik legtehtekintélyesebb forradalmára, Perényi Zsigmond. Az arisztokrata szülők kitűnő nevelést adtak tehetséges fiuknak, ami megfelelt a bárói rangnak és a család világban elfoglalt helyzetének. Zsigmond a kor legtehtekintélyesebb intézményeiben tanult: Nagyszombaton és Kassán, a jogi diplomát pedig Pesten és Pozsonyban szerezte meg. Mint ismeretes, a Perényi család birtokai Ugocsa és Máramaros vármegyékben voltak, ezért a fiatal Perényi Zsigmond tanulmányai befejezése után az arдай birtokra költözött. A nagyszőlősi családi kastélyt csupán tulajdonosként látogatta, megvizsgálta állapotát. Mint köztudott, a kapuja a mai napig nyitva áll, hiszen, mikor a várúr a szabadságharc ügyei kapcsán elutazott innen, meghagyta a cselédeknek: minden szegényt, rászorulókat és sebesülteket fogadjanak be, étellel és szállással lássanak el. A hűséges alattvalók így cselekedtek, a hagyomány szerint a mai napig azért van nyitva a kapu, mert hazavárják szeretett, gondos urukat, akit a szabadságharc hőseként végeztek ki.

Bárá Perényi Zsigmond kivételes intelligenciája és műveltsége által kivált a vidék elitje közül és egy ideig ő töltötte be a megye főbírájának tisztét. Kollégái tisztelték az értelmes embert, amit be is bizonyítottak, mikor 1808-ban és 1811-ben az országgyűlésen Bereg vármegye ispánjának választották. Az osztrák hatalom a rangjának megfelelő palotákat ajánlott neki lakóhelyül, de ő ekkor is az arдай birtokán maradt. Innen vezet útja a halhatatlanság felé. Perényi Zsigmondot az osztrákok kivégezték, mint az 1848 –

1849-es szabadságharc egyik vezérének. 1849. augusztus 13-án a Bihar megyei *Bobus kastély*ban tartóztatták le a világosi fegyverletételt követően. Meg is szökhettek volna, de inkább a hősi halált választotta, így írta be nevét a legnagyobb magyar hősök és a halhatatlanok közé. A bíróság előtt vállalta tetteit, kötél általi halálra ítélték. 1849. október 24-én Pesten, a hírhedt Új épület mögötti téren végezték ki. Jelenleg a Kerepesi temetőben nyugszik.

Családja nagy múltra tekint vissza, egészen az 1321-es esztendőig kimutatható családfája. A Kárpátaljai Állami Levéltár 1944-ig őriz adatokat a Perényi családról. A vértanú Perényi Zsigmond nevét utcák, terrek viselik megyénkben, valamint róla nevezték el a nagyszőlősi magyar tannyelvű középiskolát, az ottani *Perényi kastély* jelenleg a járási közoktatási főosztály székhelye. A beregardói szülői ház ma már igen elhanyagolt állapotban van.

Az itt született Zsigmond halálának 150. évfordulója alkalmából a beregardói kastély falán emléktáblát helyeztek el a járási kulturális szövetség és az ardói lakosok. A nagyszőlősi Perényi kastély falán 1989-ben helyeztek el emléktáblát, amelyen az alábbi Kossuth-idezet olvasható:

„Neked, te kimagasló alak, ki abból az időből oly páratlan egyedül állasz, Neked leborulok emléked előtt, Mesterem!”

(Kossuth Lajos)

Az arдай félemeletes kastély homlokzatán 1909-ben helyeztek el emlékére egy bronzemléktáblát, ami sajnos nem maradt fenn napjainkig. Az utókor másodjára 1999-ben avatta fel Perényi Zsigmond emléktábláját.

1990. december 16-án az arдай kastély ősi parkjában egy fából faragott eredeti emlékművet emeltek Beregszászi nagy Pál ismert magyar irodalomtudós tiszteletére születésének 240. évfordulója alkalmából, aki 1824-ben itt hunyt el. Köztudott, hogy életének utolsó évét a Perényi családi birtokon töltötte. Előtte pedig Muzsaly szülötte teológiát és keleti nyelveket oktatott az ország felsőfokú intézményeiben.

Báró Perényi Zsigmond élete és munkássága szorosan összefügg a beregi tájjal. Éppen ezért kötelességünknek érezzük, hogy úgy márciusban, mint októberben egyaránt megemlékezzünk róla nemzeti ünnepünk és az arдай vértanúk gyásznapija alkalmából.

Kenyeres Mária

K.S.A - Kronológikus Spirituális Adattár

A K.S.A.-t eredetileg egy cikknek, cikksorozatnak szántam, de praktikusabb volt a témának egy külön weblapot létrehozni, ahol a vonatkozó tartalmak, adatok a kategorizálásnak köszönhetően átláthatóbbak, hozzáférhetőbbek bárki számára.

A K.S.A lényege:

Az oldal elsődleges célja, hogy felsorolásszerűen bemutassa a történelem során élt fontosabb spirituális mesterek, szellemi tanítók, szent királyok stb. működésének idejét, helyét időrendi sorrendben. Munkásságuk terjedelmes kifejtése nem célja az oldalnak, ennek ellenére lehetséges, hogy a későbbiekben ilyen jelegű információkkal is ki lesz egészítve a tartalom....

Az oldal tartalmaz e mellett egy, a különféle szent és történelmi írások keletkezésére vonatkozó kronológikus listát is, illetve más, a téma szempontjából érdekesnek és hasznosnak vélhető információt.

Az oldal azoknak készült, akik gyorsan, egyszerűen át szeretnék látni a spiritualitás történetének egészét évszámos bontásban.

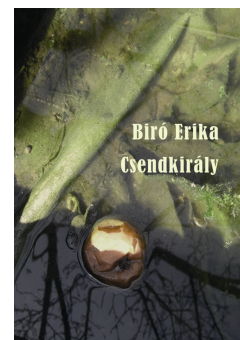
Az egyes listák folyamatosan bővülnek, illetve az újabb és pontosabb információk birtokában folyamatos pontosításra kerülnek.

Az oldal címe:

www.kronologikusadattar.blogspot.com

Szinay Balázs

Megjelent Biró Erika Csendkirály című kötete

Bővebb info:

<http://lancolathirek.blogspot.com/2011/02/elkeszult-biro-erika-az-elmulas.html>

M. Fehérvári Judit - Ady Endre "Emlékezés egy nyár-éjszakára" című versének elemzése

Az Égből dühödt angyal dobolt
 Riadót a szomoru Földre,
 Legalább száz ifjú bomlott,
 Legalább száz csillag lehullott,
 Legalább száz párta omolt:
 Különös,
 Különös nyár-éjszaka volt.
 Kigyúladt öreg méhesünk,
 Legszebb csikónk a lábát törte,
 Álmomban élő volt a holt,
 Jó kutyánk, Burkus, elveszett
 S Mári szolgálónk, a néma,
 Hirtelen hars nótákat dalolt:
 Különös,
 Különös nyár-éjszaka volt.
 Csörtettek bátran a senkik
 És meglapult az igaz ember
 S a kényes rabló is rabolt:
 Különös,
 Különös nyár-éjszaka volt.
 Tudtuk, hogy az ember esendő
 S nagyon adós a szeretettel:
 Hiába, mégis furcsa volt
 Fordulása élt s volt világnak.
 Csúfolódóbb sohse volt a Hold:
 Sohse volt még kisebb az ember,
 Mint azon az éjszaka volt:
 Különös,
 Különös nyár-éjszaka volt.
 Az iszonyúság a lelkekre
 Kaján örömmel ráhajolt,
 Minden emberbe beköltözött
 Minden ősenek titkos sorsa,
 Véres, szörnyű lakodalomba
 Részegen indult a Gondolat,
 Az Ember büszke legénye,
 Ki, íme, senki béna volt:
 Különös,
 Különös nyár-éjszaka volt.
 Azt hittem, akkor azt hittem,
 Valamely elhanyagolt Isten
 Életre kap s halálba visz
 S, íme, mindmostanig itt élek
 Akként, amaz éjszaka kivé tett
 S Isten-várón emlékezem
 Egy világot elsüllyesztő,
 Rettenetes éjszakára:
 Különös,
 Különös nyár-éjszaka volt.

Előjáróban mindenképpen idekíváncozik, hogy ez a vers benne van abban a 10 költeményben, amely különös varázssal bír számomra, s amellyel nem is egyszer készítettem gyerekeket versmondó versenyekre, s igen sikeresen. Az is igaz, hogy ahányszor elővettem ezt szöveget, minden esetben azt éreztem, valami mást is mond nekem. Így rendkívül nehéz elfogulatlannak maradnom a költeménnyel szemben. Annál is inkább, mert én magam is mondtam valamikor ezt a verset, s nem volt két olyan alkalom, amikor ugyanúgy tettem volna meg, mert hol lent hangsúlyosan, hol fent kezdtem, ami versmondás esetében a legnehezebb feladat, s valamiért mindig azt éreztem, így van ez rendjén.

A költemény 1917 februárjában keletkezett, amikor az első világháború a totális-, az ember-és a gépek háborújába fordult, s Ady már igen súlyos beteg volt, de később azt maga Ady Lőrincné is elismerte, hogy Csinszka teljes odaadással, őszinte szerelemmel és igaz társként ápolta, hiszen a költő halála után a jogdíjak miatt perben álltak egymással.

Ady az első perctől kezdve ellenezte a háborút. Tiltakozott annak értelmetlensége és a vérrontás ellen, elítélt minden elidegenedést és gyűlöletet, amelynek emberek milliói estek áldozatul. Már 1914-ben megírta a nagy leleplező versét, „A mesebeli Jánost”. Ennek a költeményének még az ironia az alapja, amelynek segítségével a hiú ábrándokra és hiábavalóságra figyelmeztet.

Az Emlékezés egy nyár-éjszakára már A halottak élén című kötet címadó verse, s csaknem három esztendő tapasztalatai állnak mögötte. 1917 március 1-jén jelent meg a Nyugatban.

A vershelyzet visszamegy a háború elejére, hiszen a lírai hős a háború kitörésének éjszakáját idézi fel, azaz 1914. július 28-át, de már két és fél esztendő távlatból. Miután a múltban jelen vannak az olyan baljós jelek és előérzetek, amelyekből a jövőre lehet következtetni, az egész szövegtest egy hatalmas látomássá válik: a múlté és a jövőé egyaránt.

A műfaja kérdéses, mert attól függően, honnan közelítünk a vershez, egyaránt lehet elégia és rapszódia. Ha Vörösmarty Vén cigányára gondolok, ami rapszodiaként ismeretes, noha sokkal inkább ditiramb (Felfokozott, szélsőséges érzelmeket kifejező lírai költemény.), akkor a második műfaji meghatározással kell egyet értenem.

A vers hangneme meditatív, amelyben az expresszionista jegyek uralkodnak, hiszen nagyon mozgalmal igéket, igeneveket és szaggatott tömondatokat használ a költő.

A kulcsszó a „különös”, amely 12 alkalommal fordul

elő, s olybá tűnik, mintha egy anaforás, refrénszerű szerkezet olyan tagja lenne, amely mégis versszakokra tagolja az egységes szövegtömböt („különös, különös nyár-éjszaka volt”).

A szerkezet és a gondolatmenet összefüggései:

Felütés:

„Az Égből dühödt angyal dobolt
Riadót a szomoru Földre,
Legalább száz ifjú bomlott,
Legalább száz csillag lehullott,
Legalább száz párta omolt:
Különös,
Különös nyár-éjszaka volt.”

A végítélet angyala dobol, s az Apokalipszis jó el, amelynek hatásai itt a Földön: a totális értékrend vesztés, a háborúság. Az alkotói attitűd látszólag impresszionista, de szinte azonnal rádöbbenünk, hogy ezt belső képek színezik át egy expresszionista világba. Ez bizony nem a romantika korából ismert emlékezés, ez a nyár-éjszaka valamiért más.

Ezek még ismert, néha érzékszerveinkkel is jól felfogható jelenségek, absztrakciók világába vezetnek, noha az angállal már azért elvonatkoztat a költő a valóságtól. Nézzük meg közelebbről a felütésben szereplő szavakat: dühödt angyal, lehulló csillagok serege, párták, s maga az éjszaka. Érdekes, ijesztő vízióképzete támad az embernek.

S ezekből a képekből bomlik ki maga a költemény lényege, amely a következőkről tudósít:

A háborúban „minden egész” megzavarodik, minden összekuszálódik, az értelem szerepe csökken, minden érték elpusztul, de a legnagyobb bűn a fiatal életek semmibe vétele, az erkölcsi világrend megfordulása. Azzal pedig, hogy csodás történések szemtanúi lehetünk

(„Kigyúladt öreg méhesünk,
Legszebb csikónk a lábát törte,
Álmomban élő volt a holt,
Jó kutyánk, Burkus, elveszett
S Mária szolgálónk, a néma,
Hirtelen hars nótákat dalolt:”),

egyre inkább az ember esendőségéről, kicsinységéről, s magának az emberi értelemnek a megcsúfolásáról kapunk teljesebb krónikát („Véres, szörnyű lakodalomba/ Részegen indult a Gondolat, / Az Ember büszke legénye/”).

A verszárlat

„Azt hittem, akkor azt hittem,
Valamily elhanyagolt Isten
Életre kap s halálba visz
S, íme, mindmostanig itt élek
Akként, amaz éjszaka kivé tett
S Isten-várón emlékezem
Egy világot elsüllyesztő,
Rettenetes éjszakára:
Különös,
Különös nyár-éjszaka volt.”

utal arra, hogy magának a lírai ének a személyes életében is milyen meghatározó volt ez az éjszaka.

Az egész költeményt átjárja a személyesség érzése, hiszen a mindennapi valóság, otthonosság, nyugalom képei és cselekvései is megjelennek a műben (öreg méhes, a legszebb csikó, Burkus, a jó kutya, lakodalom, büszke legény), de mégis irracionális nyervek Ady látomásai révén, aki szimbólumokká formálja ezeket is, mégpedig egy haláltánc által, hiszen a ménes kigyullad, a legszebb csikó a lábát töri, Burkus, a jó kutya elvesz, míg a néma szolgáló tébolyodott dalokba kezd. Így az is, ami idillikus lehetne, megbolydul, s a szokatlan, felnagyított víziók révén nem csupán elképesztő, de ellenséges dolgot is művel, ami nem egyeztethető össze az emberi humánussal és idillel.

A versszervező erőt az ismétlések biztosítják. Maga a refrén is ismétlésre épül, s különös szerepe van ennek a „különös” szóval induló ismétlésnek: a nyomatékosítás, hogy egy pillanatra se feledjük azt, milyen a háború.

Versértelmezés:

A világháború, ami még sohasem volt Ady előtt, még akkor sem, ha nagyobb háborúk voltak már - pl. a harmincéves háború (1618-1648) -, minden értéket elpusztít, s ezt sehogyan másképpen nem tudja a kortárs költő nézni, mint apokaliptikusan, s ennek érdekében vagy fordítva a háború borzalmaikat kozmikus méretű világvége látomássá fokozza. Ez a vízió azonban csak akkor lehet teljes, ha művében az expresszionista jegyek lesznek dominánsokká, mert ezáltal az egész mű emlékeztet a modern filmtechnikára, az áttűnéses képvgásokra, s az emlékképek örök jelképekké válnak.

Verselése:

ütemhangsúlyos, amelyben a szabálytalan 8.cas és 9-es sorok laza kapcsolatban vannak egymással. A sorok félrímesek, képletük: a x a a a a x a .

A mű üzenete:

Napjainkban különösen fontos, hiszen a XXI. század emberének életéhez a káosz már csaknem hozzátartozik, s ennek a versnek az elrendezése is olyan, hogy akár bizonyítéka is lehetne az ún. „káosz-elméleteknek”. Azonban, ha a világ tótágast áll, az ember megrendül, s mindennél jobban áhítja a rendet, a harmóniát. Ady, aki az élet szerelmese volt, nyíltan szembehelyezkedik a legfőbb rosszal, a vérontással. Nekünk is erre kell törekednünk, hogy emberi mulandóságunkban az életet szépségként és méltóságként éljük meg, s tiltakozzunk minden olyan dolog ellen, ami hazug, ami ábrándokra épít, s ami veszélyezteti az emberi hitet és fenségét.

M. Febérvári Judit

Szabó László Dezső - Őskutatás – magyarságkutatás

Manapság egyre jobban előtérbe kerül az a tudományos nézet, mely a magyarság őstörténetével kapcsolatban a gyökereket nem ott keresi, ahol eddig megtalálni vélték.

A finnugor rokonság hangsúlyozásának és a közgondolkodásba való beágyazottságának teóriája kezd megdőlni. A legújabb régészeti, néprajzi, zenetörténeti, sőt, genetikai vizsgálatok alapján látható, hogy a magyarság őstörténete más irányba mutat, mint az Oka-Káma vidéke.

A finnugor eredetelméletből levont generális megállapításokat ma már kétségessé teszik nemzetközi kutatások.

Elvonatkoztatva minden politikailag motivált megállapítástól, tény, hogyha külön vizsgáljuk a honfoglalás kori magyarság és a mai magyar népesség „származási” kérdéseit, érdekes tényekkel kerülhetünk szembe.

Megállapították többek között, hogy a finnugor népekkel semmilyen genetikai egyezésünk nincs!

Mint amatőr érdeklődő, megpróbálom azokat a következtetéseket levonni, amelyek a tárggyal kapcsolatos információ-tengerből említésre méltó lehet. Szakmai hiányosságaimat igyekszem a józan ésszel és a logikával pótolni.

A finnugor elmélet alapvetően nyelvi vizsgálatok alapján vonta – vonja le következtetéseit a magyarság finnugor népekkel való szoros rokonságára vonatko-

zóan. A nyelvi hasonlóságokat, egyezéseket kivetíti a faji és életmódbeli azonosságra is. Ma már köztudott, hogy ezt az elméletet politikai megrendelésre, egy német, magyarul alig tudó, Hunfalvyra magyarosított nevű egyén alkotta meg.

Egy esetleges érintkezési pontból általánosan érvényes következtetéseket nem illik levonni egy ilyen bonyolult kérdésben.

Ugyancsak nyelvi azonosságokat felfedező és megállapító tudományos kutatások teljesen más irányba mutatnak. Hacsak a székely-magyar rovásírás eredetét, a világban fellelt nyomait, kialakulását, más írásmódokkal való rokonságát nézzük, akkor már teljesen más alapokra kell helyeznünk történettudatunkat.

A tudományos kutatások bármely irányba mutatnak is, felfedezhető egy merőben ideológiai alapon nyugvó törekvés, melynek célja, hogy a magyarság önismeretét, identitását, történelmi tudatát torz irányba taszítsa. Ma a globalizmus világában egyre inkább tendencia a nemzetállamok és a nemzettudat megerősödése, mintegy ellensúlyaként a most már nem ideológiai, de gazdasági internacionalizmusnak.

A múlt, a távolabbi múlt megismerése, feltárása, a tényeken alapuló korrekt következtetések levonása, az eredmények közkinccsé tétele egy nemzet, egy társadalom szempontjából alapvetően fontos dolog.

Buonaparte Napoleon császár 1805-ben, a győri csata idején megkérdezte miniszterétől, Talleyrandtól, mit csináljon a magyarokkal? Mire a válasz: Vedd

el tőlük a múltjukat, és azt csinálsz velük, amit akarsz!

A valódi múlt megismerése új távlatokat nyithat a világban, új kapcsolatok, új orientációk felé kulturális és gazdasági vonatkozásban. Nagy szükségünk van manapság arra, hogy a neokozmopolita ideológiával szemben pontosan tudjuk, hogy honnan jöttünk, hol vannak igazi gyökereink, milyen nyelvi értékeket hordozunk, és ezek honnan erednek. Mint idegenek, jövevények, mit hoztunk 1100 évvel ezelőtt (vagy már jóval régebben) Európába, mivel és mennyivel gyarapítottuk Európa egyetemes kultúráját.

Nem ördögtől való ennek érdekében a különböző tudományágak eredményeit igénybe venni és ezeknek az új módszereknek eredményeit felhasználva új megvilágításba helyezni őstörténetünket.

A tudományon kívül azonban vannak érzelmi, lelki elemei is ennek a kérdéskörnek.

2.

A legkülönbözőbb, fennmaradt írásbeli emlékek (melyek egy részét tudatosan elhallgatták), a népi kultúra hagyományai, a legendák, mítoszok, népmesék, népzenei elemek hordozzák ezeket. Megvilágítják egy nép belső lelki struktúráját is. Neves tudósok, írók, gondolkodók fejtették ki egészen a legutóbbi időkig a magyarsággal, a magyar kultúrával, a magyar nyelvvel kapcsolatban nézeteiket, melyek bizony igen hízelgők ránk nézve. Einsteintől egyszer megkérdezték,

vannak-e földöntúliak a földön? Mire Einstein: Hát nem tudja? Ezek a magyarok!

A magyar őstörténet kutatásban persze vannak a fantazmagória határát súroló elképzelések is. Ezeket kellő türelemmel közelítsük meg, és próbáljuk kihámozni belőlük a bennük rejtőzködő igazságmorzsákat.

Gondoljuk csak meg, Giordano Bruno, Kopernikusz, akik korukban a tudomány által el nem fogadott, sőt üldözött elveket hirdettek, a végén bebizonyosodott igazságuk.

Éppen ezért, akiket érdekel ez a kérdés, bátran olvassanak, kutassanak, és az új és új ismeretek birtokában, azokat feldolgozva alakítsák ki álláspontjukat a kérdésben. Alakítsák ki saját nemzettudatukat, melyhez éppen annyi joguk van, mint bármely más nemzet tagjának. Azokat a feltevéseket, állásfoglalásokat, melyek megbélyegezni igyekeznek a „hivatalos” állásponttól eltérő véleményeket, a helyükön kezeljék.

Magyarul: lássák meg bennük esetenként a fogalmak, tények összemosását, a szándékos félrevezetést.

Az ember lelkében, tudatában egyszerre megfér egymás mellett a matematikai racionalitás és az érzelmi motiváció. E két kikerülhetetlen tulajdonságunk mentén fedezzük fel őstörténetünk sokszor meghökkenítő, de mindenképpen egyre újabb és újabb érdekességeit, tanulságait.

Szabó László Dezső

Szabó László Dezső - Erkölcs, jellem, pénz, történelem

A társadalmi csoportokat és a társadalmat az egyének, az egyes emberek sokasága építi fel. Az egyének ebben a közegben is önálló gondolkodással, érzékeléssel, kapcsolatokkal, stb. rendelkeznek. Közöttük nincs két teljesen egyforma, csak hasonlóképpen létezhetnek. Még az egypetéjű ikrek, noha biológiailag azonosak, lelki, szellemi vonatkozásban különbözőek lehetnek. Általában az ilyen, vagy olyan hasonlósággal rendelkező emberek szerveződnek csoportokba, társadalmi rétegeket, osztályokat alkotnak. Ezek a hasonlóságok lehetnek nyelvi, szellemi, kulturális, gondolkodásbeli, gazdasági helyzet szerinti, vagy erkölcsi alapokon nyugvó hasonlóságok. Az emberi közösségek tagjainak erkölcsi, jellembeli állapota rendkívül fontos a társadalom szempontjából. E dolog felismerése és kezelése tulajdonképpen az oktatási rendszer bevezetése és alkalmazása is a társadaloméletében.

A marxista felfogás abból indul ki, hogy a lét határozza meg a tudatot. Ebben a megállapításban csak az sántít, hogy ez nem minden esetben igaz. Ezek a kivételes, egyedi esetek jelentették a történelem során a társadalom számára követendő példát és vívták ki minden esetben az utókor tiszteletét erősítve az erkölcs pozícióit.

Gondoljunk Zrínyi Miklósról, Dugonics Títuszra, Kapisztrán Jánosra, II. Rákóczi Ferencre, a reformkor kiemelkedő személyiségeire, az aradi vértanúkra, 56 hőseire és mártírjaira, hogy csak a legfontosabbakat említsen meg.

Ezekből a példákból látható, hogy az egyén erkölcsi tartása és értékrendje, jelleme az adott esetben bizony befolyásolja, befolyásolhatja akár a történelem menetét is. Kapaszkodót nyújt, példát mutat a közösség, a társadalom, a nemzet minden tagja számára.

Mit is jelent tehát az erkölcs? Az erkölcs nem más, mint az általános emberi magatartást irányító, annak megítélését segítő, társadalmi szinten helyesnek tartott szabályok összessége – írja az *Értelmező Szótár*. Mi is ennek a meghatározásnak az érdemi tartalma?

Európában az általánosan elfogadott erkölcs alapja 2000 éves kereszténységben gyökeredzik.

A történelem és a társadalmi fejlődés során azonban megjelentek más erkölcsi felfogást megjelenítő felfogások is. A keresztény erkölcs rövid összefoglalása lehet a tízparancsolat, melyet a zömében a nem hívő európaiak is mérvadónak tekintenek. Éppen ezért az *Európai Alkotmány* tervezetéből kihagyott, ilyen irányú utalás hiánya széles társadalmi rétegek ellenérzését váltotta ki a dokumentummal szemben.

A jellem fogalma összetettebb fogalom: a valakire jellemző, állandó lelki-alkati és akarati tulajdonságok összessége. A jellem az erkölcsi elvekhez szilárdan ragaszkodó magatartásbeli megnyilvánulása az egyénnek.

E definíciók hátterében azonban igen széles, színes, változatos valóság rejtőzködik. Maga az egyén jellemének kialakulása hosszú folyamat, hordozhat genetikailag meghatározott elemeket is, de az lényegileg a szocializáció során formálódik és alakul ki, befolyásolja a látott példák sokasága, a nevelés minősége és sok más egyéb dolog.

Minden ember rendelkezik valamiféle jellemmel. A jellem azonban akkor kerül előtérbe, ha valamilyen erkölcsi-etikai döntést kell hoznunk, vagy emberi kapcsolatainkban kell állást foglalnunk. Milyen is a jellemes ember? Hosszan lehetne sorolni a tulajdonságokat. Példaként íme néhány:

álláspontjában következetes,
képes korigálni önként hibáit,
kitart elvei mellett, nem megalkuvó,
bátran kimondja véleményét, de egyben tapintatos is,
minden körülmények között meggyőződése szerint cselekszik,
egyéni érdekei fölé helyezi a közösség érdekeit,
magabiztos, de egyben szerény is.

Mai világunkban, mint a történelem folyamán oly sokszor, változott az általános erkölcsi értékrendszer, más és más hangsúlyokat helyezett előtérbe. Korábban is, és most is különféle erkölcsi nézetek élnek egymás mellett a társadalmakban.

Mi lehet az iránytű ma számunkra, amely a nézetek közötti eligazodást, a helyes választást segíti? Az európai keresztény ember számára ez az iránytű maga

Jézus Krisztus. Az Ő tanítása, életének példája a mérce erkölcsi vonatkozásban, és ez az alapja a kiforrott, pozitív irányultságú jellemnek is.

Az önzés, az egoizmus mindenképpen felettsége élesen szemben áll ezzel a felfogással. Az önzés, a pénz hatalmának abszolutizálása, a gátlástalan profitéhség szabad garázdálkodása aláássa a társadalom erkölcsét és az emberek jellemét is, növeli a társadalmi feszültségeket.

Hogy is szól az idézet? „Nem csak kenyérrel él az ember!” Természetesen fontosak az egyén, a társadalom gazdasági helyzete, a csoportok, rétegek anyagi körülményei. Ugyanilyen fontosak azonban a mentális állapotot alapvetően befolyásoló erkölcsi-etikai impulzusok is mind az egyén, mind a társadalom számára. A gátlástalan sikerhajszolás, a pénz hatalmának minden fölé való helyezése, a trükkökkel való haszonszerzés, a hazudozás előbb-utóbb lelki rokkantságot, személyiség-torzulást okoz. A halál pillanata mindenki számára eljön, és az ismeretlennel való találkozás pillanatában a „minden hiábavaló volt” felismerése borzalmas lehet az ilyen típusú ember számára.

A mindenáron való pénzhajhászás megfosztja az embert olyan szépségek élvezetétől, melyet az élet mindenki számára tálcán kínál.

Szűkös anyagi körülmények között is megtelepedhet a boldogság kék madara, ha van bennünk igazi vágy utána, és teszünk is azért, hogy társunk legyen.

Az erkölcs és a rá épülő jellem mibenlétéről sokáig lehetne értekezni. A kérdés azonban az, amit mindenki felteheti magának: vajon milyen erkölcsi normák szerint élek és gondolkodom, jellemem megnyilvánulásai követik-e erkölcsi alapjaimat?

Emberi kapcsolataimban vajon hogyan érvényesülnek ezek a jellembeli tulajdonságaim? Hogyan ítélnék meg ennek alapján?

E kérdések megválaszolása nem kis feladat, de ha a választ keressük, és meg is találjuk, eljuthatunk önmagunk jobb megismeréséhez, ami önmagában sem kis dolog.

Az ilyen emberek sokasága pedig – idővel – oldhatja társadalmunk, tágabb környezetünk, akár a világ társadalmi ellentéteit, formálhatja pozitív irányba a XXI. század történelmét.

Szabó László Dezső

Szinay Balázs - Az Ős: Magyar

A világtörténet kutatás már eljutott ahhoz a tényálláshoz, hogy a világ összes ma létező kultúrája egyetlen ősnéphez, egyetlen közös őseredethez vezethető vissza, mely nép a világ keletkezésekor birtokába jutott a tökéletes tudásnak, majd feladatául kapta, hogy szétterjessze azt az egész világon. A mi szempontunkból a történelemkutatás ott válik még érdekesebbé, hogy a történészek egy csoportja, a jelenleg már rendelkezésre álló adatok alapján azt is kimutatta, hogy ez az ősnép minden kétséget kizáróan a Magyar, vagy, ha nem is teljes egészében az, a Magyar ennek egy meghatározó eleme. Felesleges itt azon spekulálni, hogy ez pusztán kitaláció, több okból is. Az egyik ok az, hogy a világtörténet írásos hagyatéka, valamint az írásbeliség előtti időkből származó, a különféle népek életében máig nyomon követhető hit- és szokásrendszer vizsgálata ezt alátámasztja. A másik ok pedig az, hogy ez az alapvetés nem nevezhető pusztán néhány lelkes és hitbuzgó hazai történelemkutató elméletének, ugyanis külföldi kutatási eredmények is igazolják. Persze, minden tudományos állításnak vannak pártolói és ellenőzi, azt pártoló és ellene érvelő érvelési rendszer is.

Grandpierre K. Endre így ír *Tananyag a magyar ősvallásról* című munkájában:

„Ez a Kárpátok kő-körgyűrűjében született nép népesítette be évmilliók során a földet, a négy világtáj minden területét, Észak dermesztően hideg vidékeitől a déli tájakig, keletről nyugatig, szőkévé fakulva barnává, és feketévé pigmentesedve.”

„Emlékeztessünk hiteles ókori szerzők megnyilatkozásaira, aki nemcsak a szkítamagyarok ősi ittlétéről tanúskodnak, de arról is, hogy ők a világ egyik legrégebbi népe, szűzfoglalás révén birtokolják Európát és Ázsiát (ők voltak az ős-telepítők) S itt elég, ha az ókori mezopotámiai, egyiptomi, görög és latin szerzők sorára utalunk...”

Az idő kezdetén a földön egyetlen nép létezett csupán, egy közös nyelvvel, uralkodói apparátussal, vallási rendszerrel, életmóddal, kultúrával. Ez az ősnép népesítette be a világot. Mindazonáltal hozzá kell tenni: az anyagvilágot nem tökéletesnek teremtették, hanem tökéletesedésre. Az egyetlen ősnép az idők folyamán több népre szakadt, egymás és Isten ellen fordult. Egyre inkább előtérbe került a földi létviszonyok közötti gyarapodás és hatalomszerzés igénye és ezzel párhuzamosan háttérbe szorult a spiritualitás. A történelem így vált az Istennel való szembefordulás és az Istenhez való visszafordulás váltakozó jelenségeinek történetévé, de végső soron, hosszútávon a

szembefordulás históriájává. Az eredeti, ősi nép küldetése mindeközben mit sem változott. Feladata változatlanul az ősi tudás megőrzése és a világban való kiterjesztése maradt. Mindazonáltal a fokozatosan erősödő ellenerők nyomásával a tudás népe nem tudott megbirkózni. Nem is csoda ez, hiszen példátlan megmérettetéseknek volt kitéve a történelem folyamán. Tudunk-e más olyan népről, akire a történelem folyamán legalább megközelítőleg annyian törtek külföldi hatalmak, mint Magyarországra és melyet annyira megkurtítottak, mint ezt az országot? Nem titok, hogy spirituális szempontból a Kárpát-medencét tartják úgymond a föld szívének (itt helyezkedik el ugyanis a föld szív csakrája), sőt az egész világ miniatűr leképeződésének. Nos, ha megnézzük, hogy e terület ősnépének helyzete hogyan változott az elmúlt évezredek alatt és milyen állapotban van ma, ezt pedig párhuzamba állítjuk a világ korábbi és jelenlegi helyzetével, nem sok kérdés marad. Mostanában népszerű elfoglaltság a világvége bekövetkeztével kapcsolatos dátumokat fejtegetni, azonban egy biztos: amíg a Kárpát-medence él, addig ez nem fog bekövetkezni. És a Kárpát-medence feltámadására vár!

Már a szakralitás tárgykörébe tartozik, de a Magyarság sorsára vonatkozó üdvtörténeti fejtegetéseknek mindenképp tárgya és talán említésre méltó gondolata, hogy e nép önként vállalt sorsában ugyanazt az utat járja be, amit Jézus Krisztus bejárta elítélésétől feltámadásáig. Ezt az utat keresztútnak hívják. Ez a keresztút tizenöt állomásból áll, mely minden pontjával azonosítható egy történelmi esemény a Magyarság Attilai király uralkodását követő történetében. Mivel Lajdi Péter *Jézus és a Magyar Nemzettség Keresztútja* című írása ezt részletesen tárgyalja (elérhető itt: <http://www.szkosz.com/node/236>), itt most csak a keresztút egyes állomásait fogom felsorolni emlékeztető jelleggel, címszavakban megemlítve a hozzájuk kapcsolódó történelmi eseményt:

1. Pilátus halálra ítéli Jézust (Attila felvállalja a keresztutat azáltal, hogy Jézus kérésére megkegyelmez Rómának).
2. Jézus vállára veszi a keresztet (A királyi szkíták leszármazottai visszatérnek az ősök által elhagyott Szentföldre, a történelmi Nagy-Magyarország területére).
3. Jézus először esik el a kereszttel (A kereszténység felvétele, az ősi kultúra megsemmisítési kísérlete).
4. Jézus szent Anyjával találkozik (István ősi Istenasszonyunk, a Boldogasszony kezébe és oltalmába ajánlja országát, népét és a Szent Koronát).
5. Cirenei Simon segít Jézusnak a keresztet hordozni (A Szakrális Magyar Királyság Istentől rendelt hatha

tós segítőtőre talál a Pilis energiaközpontjának a magyarság számára áldásos működtetéséhez szakavatottan értő mágusrendben). 6. Veronika kendőt nyújt Jézusnak (I. Endre királyunknak 1207-ben Sárospatakon leánygyermeké születik, aki a Turul-ház szentségét és valódi jézusi alapokon nyugvó életpéldáját viszi a „barbár” magyaroktól a hozzánk képest valóban barbár teuton-germán földre). 7. Jézus másodszer esik el a kereszttel (A tatárjárás). 8. Jézus vigasztalja a siránkozó asszonyokat (Mátyás király uralkodása. Mátyás király uralkodása alatt újra virágjában áll az ország, Hazánk újra nagyhatalom, és nem csak katonai, hanem kulturális téren is). 9. Jézus harmadszor esik el a kereszt súlya alatt (A mohácsi csata. A Szakrális Magyar Királyság megszűnésével volt egyenlő e csatavesztés). 10. Jézust megfosztják ruháitól (A Mohács utáni évszázadok. A „két pogány közt”, a török és a Habsburg barbárság pusztításai, vérengzései). Jézust a keresztre szegezik (1920. június 4.: Trianon). 11. Jézus meghal a kereszten (1956. ősze). 12. Jézus testét leveszik a keresztről és fájdalmas Anyja ölébe fektetik (A letiport és meggyilkolt Kis-Magyarországot Regnum Marianum Nagyasszonyának és Királynőjének, a fájdalmas Boldogasszonynak ölébe fektetik). 14. Jézus holttestét sírba teszik (Csatlakozás az Európai unióhoz). 15. A szenvedéstörténet folytatódik – a feltámadás.

A folyamat legfontosabb konzekvenciája a mi szempontunkból jelenleg az, hogy a teljes megsemmisülést végül a feltámadás követi. Ahogy Petőfi is írja: „*A magyar név megint szép lesz, Méltó régi nagy híréhez!*” és idekíváncozik egy kortárs műfaji egybehangzóság is, melyre véletlenül találtam rá, s mely egy verscímet jelöl: „*A Magyar nép megint szép lesz, ha méltón áll régi, nagy igékhez!*” – ugyanis ez mindennek a kulcsa. A Magyarságnak elsősorban ősi szellemiségéhez és szemléletéhez kell visszatalálnia, s meg kell szabadulnia jelenleg fennálló, saját múltjával kapcsolatos amnéziájától. Ez eszmeileg csak úgy valósulhat meg, ha el tudja fogadni és meg tudja élni, hogy belőle fakad a világ világossága! A feltámadáshoz szükséges eszköz pedig adott, ugyanis elsősorban nyelvünk és népi hagyományunk (nem pedig írásos emlékeink), a világon egyedülálló módon őrizték meg ősi bölcsességünket, és ne felejtjük el azt sem, hogy egy olyan szakrális erőterben élünk, mely szintén páratlan, ez pedig a Kárpát-medence! Ahogy Szántai Lajos egyik előadásában megerősíti: leszületni egy országba, egy nemzetbe, egy családba stb. mindig tudatos vállalás. Magyaroknak születni pedig egyenesen kiváltság. Aki ide születik az komoly okkal és feladattal érkezik!

Megjelent Szinay Balázs Az élet szertartása című kötete

Bővebb info:

<http://www.wix.com/szinba/azeletszertartasa>

**A könyv kapható nyomtatott,
illetve CD formátumban is!**

Szinay Balázs - Az emberiség fáklyavivői

Csodák márpedig vannak, sőt történtek az elmúlt száz, kétszáz, ötszáz évben is, csak a tájékozatlan és rosszhiszemű, modern kultúrán nevelkedett világpolgár hajlamos azt hinni vagy inkább meggyőződéssel vallani, hogy a Biblia és Jézus óta nem születtek megváltók, nem voltak példátlan gyógyítók, különleges képességekkel bíró szentek, csodatévők, csupán azért, mert ő nem tud ezekről. Hát bizony a történelem erre az elejétől a végéig teljes egészében rácsafol!

A XIII. századi Magyarországon élt keresztény szent, Árpád-házi Szent Margit imái közben folyamatos párbeszédet folytatott egy mások számára láthatatlan illetővel, akinek a jelenlévők csak hangját hallották. Feje fölött rendre apostoli láng jelent meg s volt eset, hogy vizet fakasztott. Ezen kívül képes volt befolyásolni az időjárást, ismerte a jövőt, gyógyított stb. A III. századi Indiában élt Bábádzsi Nágáradzs rendelkezett az összes jógikus képességgel, így például az intuícióval, a gondolatolvasással, a vízenjárás képességével, a levitációval (lebegés) és a jövőbelátással. Teste elhagyása után pedig számtalan tanítót látott el utasításokkal szellemtestében a mai napig. A XX. századi Indiában élt Maháprabudzsit Isten földi megtestesülésének tartották, ki születésétől fogva teljes tudatossággal rendelkezett. Szintén birtokában volt az összes jógikus képességnek, valamint képes volt akár egyetlen szavával is a halottak feltámasztására. A XX. századi Olaszországban élt Pio atya Assisi Szent Ferenchez hasonlóan magán viselte Krisztus kínzásainak összes sebhelyét, valamint róla is úgy gondolták, hogy képes volt magára venni a világ bűneit és vezetni azokért mások helyett. Látta a jövőt, tanúk látták egyszerre több helyen is megjeleni. Miséi során gyakran esett eksztázisba vagy vesztette el eszméletét, máskor pedig zokogott. A XIX. századi Indiában élt Rámakrisna a leírások szerint szeplőtelen fogantatással született, a hagyomány értelmében az indiai istenségek egyikének megtestesüléseként. A nirvikalpa számádhinak nevezett meditatív állapotban (amikor a test nem ad életjel) fél évig tartózkodott, majd visszatért az életbe. Az Istennel és az istenivel való átlényegülésnek köszönhetően hol önkívületbe esett, hol kacagott, máskor sírt, vagy táncolt. Az emberiség történetének minden századára és minden földrészére jutottak szellemi vezetők, akik csodatételeik mellett az időtlen transzcendentális tudás követeiként tetteikkel és üzenetükkel megreformálták a magasabb rendű emberi műveltséget.

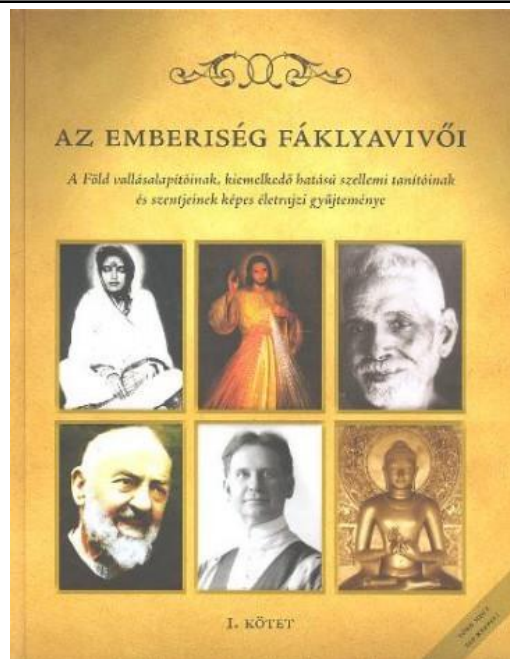
Ilyen és ehhez hasonló tényekről számol be Az emberiség fáklyavivői című hiánypótló kiadvány. A kötet egy egyedülálló vállalkozás eredménye, melynek

célja, hogy egybegyűjtse a világtörténet vallásalapítóit, legnagyobb spirituális mestereit és tanítóit bár a teljesség igénye nélkül, ám egy körültekintő és alapos munkában. A sorozat első kötete 2007-ben látott napvilágot. Oldalain körülbelül 1 A/4-s oldalnyi terjedelemben foglalja össze összesen 72 spiritualista életét, munkásságát. Az egyes életrajzok és biográfiák helyenként részletesebbek, aprólékosabbak, informatívabbak, máshol kevésbé. A könyv végén található felhasznált irodalomjegyzék többnyire alapos, minőségi és igényes kutatómunkára enged következtetni, bár a felsorolásban több helyen találunk wikipédiás forrást is. A kötet hangvétele alapvetően objektív, a szerkesztői gárda valóban tartja azt, amit az előszóban ígér: „*Képes életrajzi gyűjteményünk vallási, felekezeti és egyéb megkülönböztetés nélkül mutatja be azon vallásalapítók, szellemi tanítók és szentek földi pályáját, akik nagy hatással voltak világunk szellemiségének alakulására.*” Kiemelten szimpatikus, hogy a kötet lényegre törő, nem szerepel benne felesleges, érdektelen, a lapszámok pusztá kitöltésére hivatott információ, ami esetleg azt átláthatóságot zavarná – például a viszonylag rövid és kellemes hangulatúra sikerült előszó után rögtön az életrajzok következnek. Ezen kívül mindenképpen egyediséget kölcsönöz a kiadványnak rendszerező jellege. Lapjain az olvasó számos olyan történelmi alakkal is találkozhat, akik létéről esetleg korábban nem is tudott, ám személyük nem kevésbé jelentékeny, mint ismertebb sorstársaiké.

A szerkesztők és a kiadó szándéka és a kiadvány érnyei ellenére azért mégis elő kell hozakodni olyan benyomásokkal is, amelyet az ember negatívumként könyvelhet el. A kötet alapvetően inkább a téma népszerűsítésére alkalmas, mintsem a komoly érdeklődés maradéktalan kielégítésére. Mélységeiben az ismeretterjesztő könyvek átlagos színvonalának tartománya felett mozog, de a mélyreható tudományosság elfogadható mércéjét nem éri el, pedig lehet, hogy érdemes lett volna a vállalkozást továbbfejleszteni ebbe az irányba, akár az esztétikum rovására is. Ez utóbbi pedig azért különösen hangsúlyos, mert alapjában véve rendkívül impozáns, esztétikus kiadványról van szó. Mindazonáltal az, hogy a kötetben ugyanannyi a képekkel és idézetekkel telített oldalszám, mint a rendes szöveges oldalaké, talán kissé könnyelmű megoldás. Annál is inkább, mert az ilyen kötetek kiadásának költsége másfélszer, kétszer vagy még többször annyiba kerül, mint egy pusztán szöveges könyv elkészítése. A képek és idézetek helyébe részletesebb életrajzok, teljes biográfiák fértek volna. Az sem feltétlen praktikus, hogy az egyes szellemi tanítók be

mutatásával a kötet ábécé sorrendben halad. Ha ez egy ténylegesen több kötetes kiadvány lesz, célszerűbb lett volna, az életrajzok kronológia szerinti bemutatása. Ez a megoldás az olvasónak is könnyebbé jelentett volna a spiritualitás történetének és az egymással kapcsolatba kerülő spiritualisták viszonyrendszerének átlátása szempontjából.

Ezekkel együtt is a kiadvány és a készítőik erényei elvitathatatlanok. Mindenképpen becsülendő az ötlet és a szándék, amely jel ennek a projektnek az eredményét élénk tárták. A kiadvány mindenki számára olvasmányos, érdekes, izgalmas, tartalmas élményt jelenthet. A témában járatlan olvasóknak különösen ajánlott átfogó bevezető olvasmányként, a jártasabbnak pedig lexikális jellege miatt, már csak azért is mert az e témához köthető ismeretek a felvilágosult ember alapvető műveltségének építőköveit jelentik.

Szinay Balázs - Hamvas Béla: Scientia Sacra

Az ember hajlamos arra, hogy mindent túlírjon, újraírjon, leírjon, felülírjon, átírjon stb. Egyszerűen szólva tehát grafomániában szenved. Hogy pontosan miért, azt lehet pusztán találgatni finoman, köntörfalazva, vagy ki is lehet mondani nemes egyszerűséggel, konkrétan, hidegvérrel, őszintén. Már az ötezer évvel ez előtt keletkezett *Srímád Bhágavatam* című hindu vallásfilozófiai írás így nyilatkozik bevezető fejezetében önmagáról: "...e *Bhágavata Purána* a legfelsőbb igazságot tárja fel...*Mi szükség hát más írásra?*" – aki pedig olvasta és megértette ezt az írást, az tudja, hogy ebben nincsen semmiféle túlzás. Éppen ezért, amikor az ember néha elgondolkozik, sehogy sem érti, hogy ha már a történelem elején megszülettek az ilyen és ehhez hasonló jellegű írások, mi szükség volt a többire? Hiszen épülni ezekből is tökéletesen lehetett és lehet, amely irodalmat pedig nem lehet épülésre használni, az az embernek miféle hasznára válik? Hamvas erre egyszerűen válaszol a *Scientia Sacra*-ban: semmiféle, ám az eredeti helyzetéről megfélemedezett, individualista jellem szükségét érzi annak, hogy a kollektívum helyett énjét a középpontba helyezze és személyes, egyéni igazságának lenyomatát az abszolútum ellenében görcsös meggyőződéssel közreadja.

Viszont, ha ezt a kérdést feltettük és megválaszoltuk, ebből kiindulva fel kell tennünk azt a kérdést is, hogy mi értelme volt annak, hogy Hamvas megírta a *Scientia Sacra*-t? A válasz ez esetben legalább olyan egyszerű, mint amilyen Hamvasé volt fentebb: Hamvas tétele alól kivételt jelentenek

az *örzők* művei. *Örzők* alatt pedig jelen esetben olyan szerzőket értünk, akik írásaikban az abszolútumot hozták le ismét az individuum ellenében, az archaikus tudás örzőiként definiálhatjuk őket, vagyis mint az eredeti, ősi, specifikus szakrális üzenet felelevenítőiként, áthagyományozóiként. Ilyen *örző* volt maga Hamvas is és ez adja *Scientia Sacra*-ja jelentését és jelentőségét is.

E mű esetében pedig ismét azzal a kérdéssel találkozunk, mint a *Srímád Bhágavatam*-nál: "...*Mi szükség hát más írásra?*" A *Scientia Sacra* elolvasása után ugyancsak nem érti az ember, hogy a többivel mit is kéne kezdenie? Okot erre pedig az ad, hogy a *Scientia Sacra* emelt szintű irodalom. *Emelt szintű*nek pedig ebben az esetben azt lehet nevezni, aminek szövegezése szépirodalmi, tartalma az abszolútumról szól, gondolatvilágának hatására pedig az olvasó tudatszintje magasabb szintre lép, vagyis minden igényt kielégít, végső soron az *emberré válás* könyve. Aki olvassa, egyszerűen fejlődhet az irodalom és az önismeret terén is.

A fentebb említett három elem közül talán a harmadik, a tudatszint emelő jelleg a legfontosabb, mert, ami még nem az abszolútról szól, de az abszolútum felé emel, az is transzformációt, átalakulást okoz az emberben. Az ilyesfajta irodalom elsősorban jellemformáló, olvasása után az értő olvasó már nem ugyanaz, aki előtte volt. Aki ugyanaz marad, vagy legalábbis nem lesz sokkal több, annak még nem volt birtokában a képesség, hogy az ilyen jellegű irodalmat magába fogadja. A *magába fogadás* pedig itt kulcsfog

lom! A *Scientia Sacra*t nem kell külön értelmezni, megokolni, magyarázni, továbbfűzni, az önmagát magyarázza és megokolja. Az olvasó dolga csak annyi vele, hogy az egészet elejétől a végéig, úgy, ahogy van megélje, magába zárja. Hamvas a *Scientia Sacra*ban szó szerint *mindent* leírt. A *Mindenség* leírása alatt pedig azt értjük, hogy teljes egészében leírta az *Egészet*, elbeszélte azt, hogy mi a valóság és azt is, amit az embernek a valóságról tudnia érdemes. A valóságot pedig nem kell tovább magyarázni. Annak alapvető természete az, hogy amint elkezdik kommentálni, már csak önmagánál kevesebb lehet, míg végül semmi sem marad meg belőle. A magyarázat mindig elrugaszkozik a valóságtól.

Témája szerint a *Scientia Sacra* az emberiség spirituális evolúciójának rendszerező kötete, mely úgy beszél el a világtörténelem szellemtörténetét, hogy közben megtanítja az olvasót látni. Nem életmód könyv ez, de az egyetemes életrendszer működésének kritériumait bontja ki, tematikusan. Ébresztőt fűj, felébreszt és ébren tart, életre hívja az ember lelkiismeretét és *lelki önismeretét* miközben nem tesz mást, minthogy arról beszél, amit a lélek valós helyzetében, eredeti, tiszta tudatával ismer, tud. Éppen ebben rejlik tudatszint emelő hatása: nem állít olyat, ami nincs, és mindent kimond, ami valós. A valósnak pedig az ember nem ellenáll (csak addig amíg a valóság érzékelésére ható illúziója annyira erős, hogy a valóságot meglátni nem képes, tehát egyfajta mesterséges tévedésben él), mert a valósban saját természetével találkozik össze.

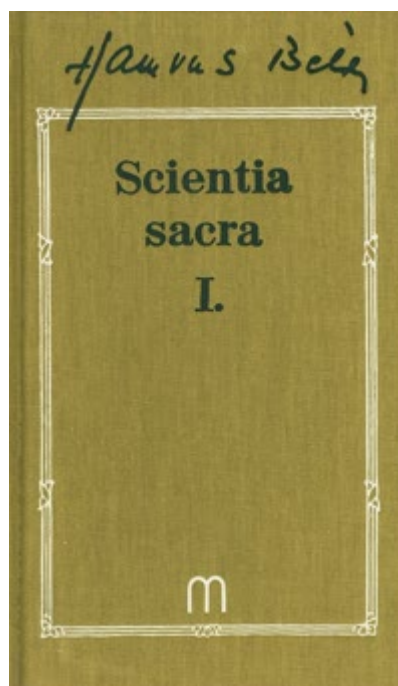
A *Scientia Sacra*ban Hamvas írói magatartását tekintve a tökéletes semlegesség helyzetébe, állapotába helyezkedik és helyeződik: a dolgok értelmét megfejtí, de nem avatkozik bele azok természetébe, érvel, cáfol, de mindvégig tényszerűen, higgadtan, objektíven. Magyaráz, de nem a valóságot magyarázza, hanem azt, ami nem az. Hangvétele a minden kétségtől mentes, magasztos, emelkedett megfogalmazás, a szilárd bizonyosság hatja át. Ellentétekkel dolgozik – ahogy e téma kifejtői általában –, azonban művében elejétől fogva mindvégig jelen van az ellentétek világán túlmutató, kettősségektől mentes abszolútum, mely egyetlen pillanatra sem válik le a tartalomról. Úgy érkezünk el a mindenségtől a sokasáig, a finomtól, a bölcstől, a tisztától, a nehézkes, durva, esztelen anyagias minőségig, hogy közben nem válunk le az *Egészről*, sehol sem ragadunk bele az anyagba. Ahogy a *Srímád Bhágavatam* X. éneke az összeállítás és az egyetemes, világirodalmi minőség szempontjából is a *Summum bonum* vagyis a *Legfőbb Jó* elnevezést kapta a szanszkritból angolra történő átfordítás során, úgy lehetne a *Scientia Sacra*t Hamvas Béla mun-

kássága és minimum saját kora és irodalmi közege *Summum bonumának* nevezni, mivel minőségében, ahogy fentebb említettük, mégegyszer: *az emberré válás (példátlan) könyve*, tehát méltán viseli a *Szentség Tudománya* címet és rangot.

A védikus irodalom szerint az emberi létforma kitüntetett helyzet az élővilágban. Sajátossága abban áll, hogy az élőlény egyedül az emberi létformában képes a magasabb rendű tudatosságra, a transzcendensről való tájékozódásra. A védikus irodalom és Hamvas is arra hívja fel a figyelmet, hogy aki ezt a magasabb rendű tudatosságot nem használja ki, az elvesztegeti az emberi létforma lehetőségének kincsét.

A *Scientia Sacra* esetében az olvasó értetlenül állhat a fölött, hogy Hamvas honnan is ismerte és értette ennyire a lét kérdéseit, mivel az kétségtelen, hogy a tartalom a pusztán lexikális ismeretek felhalmozásán túlmutat, ilyen kerekén visszaadni ezt a témát kizárólagosan ismereti tudás alapján nem lehet. Soraiból a tapasztalat, a megélés legalább annyira visszaköszön, mint a felhalmozott ismereti tudás. Mindenesetre azok számára, akik a valóságot nem csak megsejteni, hanem megismerni, illetve az emberiség szellemtörténetének összefüggéseit nemcsak találgatni, hanem átlátni kívánják, a *Scientia Sacra* kötelező olvasmány!

Szinyai Balázs

M. Fehérvári Judit - Ljudmila Ulickaja: Életművésznők

Az első két remeklés, a *Médea és gyermekei* és *Kukockij esetei* után nemrég egy gyengébbnek tartott mű jelent meg hazánkban *Életművésznők* címmel. Az eredetitől, az „Сквозная линия”-tól, az „Átlós vonal”-tól nagyon elütő, de érdekes, figyelemfelhívó cím talán sokkal jobban visszaadja a novellafüzér lényegét. Kissé lektúr jellegű, olvasmányos könyv azonban színvonalban alatta marad az eddigi, s az ezt követő műnek, az *Elsők és utolsónak* is. Tulajdonképpen egyetlen dolgot bont ki a szerző, mégpedig azt, hogy a nők hazudnak, s mindig van olyan, aki annyira naiv, hogy elhiszi ezeket a hazugságokat, de megedződve ezek már leperegnek róla, s saját személyes életében is pozitív változásokra számíthat. Ulickaja az *Életművésznők*ben nem avat be minket a jövőbe, hanem a rejtvényszerkezetnek megfelelően titkot hagy és a homályt. Sejtet, utal, amelyek dolgok utólag fel is rémlenek, de olvasás közben egyszerűen csak átsiklunk a szemünk előtt lévő dolgokon.

A Diana elnevezésű novella a kedvencem. Ulickaja, a ráragasztott „szoknyás Csehov” ragadványnevű orosz író ebben a történetében egy különös életű asszonyról ír, akinek megjelenése, élettörténete egy cseppet sem hagyományos. Az író mondánivalóját nem bonyolítja többoldalas leírásokkal, s a jellemábrázolások is csak a legszükségesebb dolgokat szemléltetik, így minden egyes karakter és helyzet teret ad a szabad asszociációknak, s ezáltal továbbgondolhatóbbá, megfejtetőbbé válik a szerzői szimbólumrendszer.

A történet a Gorbacsov vezette Oroszországban játszódik. Egy halk szavú, diplomás nő, Zsenya, aki valaha valószínűleg többre volt hivatva, hiszen diplomamunkáját a modernista költőről és az 1910-es évek szimbolistáiról (Ahmatováról, Majakovszkijról, Brikről, Mandelstamról, Kuzminről etc.) írta, kapcsolódni viszi egyébként kezelhetetlen kisfiát, aki még 3 esztendő sincsen, valahova a délvidékre. A pontos helyszín a történet szempontjából irreleváns. Az elbeszélői nézőpont egyes szám harmadik személyű, s ha figyelmesen olvassuk a történetet, rádöbbenünk, hogy Zsenya gondolatait egy narrátor által interpretálva ismerhetjük csak meg, s róla alig – alig tudunk meg valamit. Május közepe van. Zsenya nap közben kisfiával, Szásával játszik, este pedig az *Anna Kareninát* olvassa. A meg nem nevezett helyen nyugalom honol egészen addig, amíg a második héten meg nem jelenik a vörös hajú Irene, a holland származású édesanyjával, a tolószékes, szülötött Susan Jakovlenával, s kisfiával, az öt esztendő Donalddal. A cselekmény beindul. Késő éjszakákig tartó borozgatások, s az intim közelség, a barátság beszélgetései teszik különösen varázssossá a pihenést.

Irene mesél: az elvesztett gyermekeiről és társairól, s

arról, hogy gyakorlatilag 17 esztendő korában egy jósnő megjósolta neki egész jövőendő életét. Közben azért a NEP, a kommunisták, a lágerek, a kémek, az oroszországi angolkolóniák, kétes szerelmi ügyek, a depresszió és hasonló dolgok is felszínre bukkannak, de nem veszik át a cselekmény fonalát.

Annál inkább a házasságok. Az első férjhez menetelről egy autószerelőhöz Irene 18 éves korában, mert nem akart édesanyja anyja lenni, ezért inkább gyermeket szült egy nem hozzávaló, jöttment, iszákos embernek, de David meghalt szülés után, mert a köldökzsinór a nyakára tekeredett. Itt egy hasonlóság Zsenya Szasájához, és az elgondolkodás, s az, hogy valóban milyen veszélyes is tud lenni egy „ostoba hurok”. Majd a második terhesség és Diana a kékszemű, hosszú fekete hajú lány, a valódi angyal, aki okos és nyugodt volt, de lázas betegen az anyja túladagolta ugyanazt az antibiotikumot, amelyet ő is szedett és az újabb halál. Majd házasság az orosz arisztokrata családból származó Angliában és Franciaországban tanult zeneszerző Grosával 22 évesen. Aki a múltat nem ismerte, hogy 20. évére nevének már két gyermeket is el kellett temetnie. És a boldogság, az önkiteljesedés. Az ikrek: a vörös angolul beszélő Alekszandr és a fekete franciául szóló Jakov, a tűz és víz, az egymást gyűlölő testvérpár, akár Jákob és Izsák. Ha azonban össze kellett fogniuk, mindig megtették, mint, ahogyan egymással is csakis oroszul beszélgettek. Az allergiás Irene, a fulladozások, a kórházba való száguldás. Snitt. Az egész család meghalt, csak az ödémás Irene nem. Az érzékelőképesség elvesztése és Donald a megjósolt ötödik gyerek, a kezdet. Aztán újabb vendégek érkezése, s kiderül, hogy minden hazugság volt. Minden. Zsenya elutazik mielőtt Irene szemébe kellene néznie, mert Ő az, aki nem tudja megbocsátani Diana meggyilkolását és a többiekét sem. Jelképesen az Új világ „Novij Szvet” a következő állomás még három hétig, s a kétségek.

Sokan azt állítják, hogy jó, jó ez a mű, de mélyebbek voltak az eddigiek. Nem feltétlenül értek egyet ezzel az állítással, mert olvasmányos és gördülékeny, s legfőképpen elgondolkodtató ez a novella is, akár az ezt a követő újabb öt. Különös szimbólumrendszerek, mentalitások, filozófiák és pszichológiai megközelítések bukkannak fel benne, de mindenekelőtt emberi, s ennél többre az irodalomnak nincs is szüksége. Mert maga az élet is, ha bevalljuk, ha nem, de művészet.

Hozzám az írói világ, a keserédes hangulat, a környezet mind-mind nagyon közelkerültek. Nem hiszem, hogy felgyorsult, modern világunkban ennél többre lenne szükségünk, hiszen olyan elnéző szeretettel kezeli Ulickaja a hőseit, hogy az önmagában is mindent elmond az emberségről.

Brátán Erzsébet - Betty J. Eadie: *Átölel a fény*

Az *Átölel a fény* egy indián származású ifjú hölgy halálközeli élményét közvetíti számunkra, aki 31 éves volt, amikor súlyos betegsége kapcsán komoly műtétre került sor. Az operáció után fellépő komplikációk miatt került ebbe az állapotba, és hiába volt a legszeretőbb anya, mégsem akart visszajönni, hogy beteljesítse földi küldetését. Az élmény hatására évekig tartó depresszióba esett, mire sikerült feldolgoznia a történeteket, visszailleszkednie a földi életbe, amiben mellette állt hűséges, kitartó és szerető társa, a férje, Joe. Betty megdöbbentő módon, elragadó naivsággal írta meg túlvilágon szerzett élményeit nyolc évvel később, amelyben keveredtek a valóság, és a fantázia elemei, mégis jó szívvel ajánlanám bárkinek, akit a téma érdekel.

Mély átéléssel ír a túlvilágról, a Teremtőről, Jézusról, az angyalokról, és a szellemekről.

Egy olyan titkot rejtenek sorai, melyet évezredek óta tanítanak a próféták, és a nagy vezetők. **Amikor olvastam, az addigi kutatásaim összefoglalóját** jelentette, tehát biztos lettem benne, hogy jó úton járok.

Az átkelésről így ír:

„egy energiahullámot éreztem. Szinte olyan volt, mintha valami megpattant vagy kieresztett volna bennem, és mintha valami hatalmas mágnessel a szellememet hirtelen kihúzták volna a mellkasomon keresztül fölfelé. Az első benyomásom az volt, hogy szabad vagyok. Semmi természetellenes nem volt ebben az élményben”.

Élményei nyomán azt a következtetést vonta le, hogy minden embernek rendkívül fontos küldetése van, melyet teljesíteni kell, addig nem mehet haza. A földön fekvő, részeg hajléktalannak, aki a saját piszkában fekszik, éppúgy van feladata, mint annak, aki azt hiszi, hogy mások felett áll, mert okos, mert gazdag, vagy szép. A feladatainkat önként vállaljuk, mindent előre tudunk, mi akarjuk! Szükségünk van rá a lelki fejlődésünkhöz. A gyerekeink minket választanak szülőnek, mi választottuk a saját szüleinket, odafönn ismertük egymást, mindent előre megbeszéltünk, csak a feledés fátylát borították ránk, úgy jöttünk le.

Az előző életeinkről szerzett tapasztalatok pedig szerinte nem mások, mint a sejtjeinkbe kódolt ismereteink, amit magunkkal hoztunk. Ő azt állítja, csak egyszer születhetünk.

Akkoriban voltak nekem is ilyen gondolataim...

Mi van, ha tényleg csak egyetlen esélyünk van az életre? Ha csak egy alkalmunk van bizonyítani? Sokszor foglalkoztatott a gondolat. Nem lehetünk benne biztosak, hogy van másik lehetőségünk, ezért ebből kell

mindent kihozni! Meglehet a reinkarnációs tapasztalatok csak az asztrálsíkon szerzett köztudat emlékei?

Van egy kínai mondás, mely úgy szól:

„Minden embernek 100 élete van, de csak egyet élhet le teljesen. Vigyázz rá, hátha ez az!”

A *Trója* című filmben láttam, amikor Achilles azt mondja a lánynak:

„Az istenek irigyelnek minket, mert halandók vagyunk, mert bármelyik pillanat lehet az utolsó, nem tudhatjuk, melyik az. Ez teszi olyan gyönyörűvé, olyan megismerhetetlenné, megismételhetetlenné, kiszámíthatatlanná az életet!”

Akinek annyi adatik, hogy születés után rögtön meghaljon, annak is fontos célja van. Neki nem kellett végigélnie egy egész életet, mert annyira fejlett szellem, az ő feladata az volt, hogy a környezetét fejlessze.

A Teremtőről azt írja, az ember nem lenne képes elviselni a látványát, a hangját, ezért üzen nekünk a követeivel. Ő ezért soha nem jelenik meg előttünk. Elküldte egyszülött fiát, hogy utat mutasson nekünk. Jézust, aki a buta földi törvények ellen a legnagyobb lázadó volt...

Az emberek nincsenek azonos fejlettségi szinten (lelkileg), ezért szükség van a vallásokra, mert minden embernek kell valahonnan ismeretet szerezni, valamilyen módon el kell jutnia a hithez. Ezért Isten nem haragszik, engedi, hogy egyénileg jussunk el hozzá. Ezt a következtetést valószínűleg keresztényi neveltetésből vonta le.

„A Földön tehát minden vallásnak szerepe van, mert vannak emberek, akiknek éppen arra van szüksége, amit az egyik, vagy a másik tanít. A vallás lesz az első lépcsőfok a további tudáshoz. Minden egyház olyan szellemi szükségleteket elégít ki, amelyet talán egy másik nem tudna. Egyetlen egyház sem elégítheti mindenkinek a szükségleteit minden szinten. Amint az egyes ember ismerete Istenről és önmaga örök fejlődéséről magasabb szintre emelkedik, elégedetlenné válhat jelenlegi egyházának tanításaival, ezért egy másik filozófiát, vagy vallást keres, amelyik betöltheti ezt az űrt. Amikor ez bekövetkezik, akkor egy magasabb szintre jutott, és további ismeretek után fog vágyódni, újabb fejlődési lehetőség után.”- írja.

Ezért nem szabad elítélnünk senkit a vallásáért, ezért kell a lelkiismereti szabadság, és a vallásszabadság. Minden egy tőről fakad, csak mindenki más módszerrel próbálja, másnak nevezi, ezzel pontosan egyet tudtam érteni.

„A gyermekekben felnőtt szellem lakozik.”

Sokszor észrevettem én is, egy-egy gyermek úgy néz

rám, hogy abból arra következtettem, komolyabb, felnőtt, mint én, voltak ilyen óvodásaim... - Ilyenkor a köznyelv azt mondja, koravén gyerek. Én azt mondom, bölcsőbb, mint én, meg néhány felnőtt, amit az ősi tudásának köszönhet.

Betty azt írja, hogy a teremtésnél ott állunk a teremtő mellett, mi akartuk, hogy ilyen legyen a világ, mi kértük. Teremtőnk pedig szabad kezét adott nekünk. A teremtőnk isteni részei vagyunk, az anyagba tett gyermekei, akiket feltétel nélkül szeret. Nem ő fog minket megítélni, hanem mi magunkat!

A pozitív pozitívát vonz, a negatív negatívát...

A mennyország és a pokol bennünk van, miénk a döntés, hogy melyikben akarunk élni! Ha pozitívan gondolkodunk, akkor rezgésszintünk megemelkedik körülöttünk, a számunkra jót fogjuk bevonítani!

Maga sem tudott róla, hányszor megbántott másokat. Észrevette, akinek fájdalmat okozott, az sértettségében megbántott másokat, aztán ez a dominó elv szerint végigment, majd visszatért ahhoz, aki kezdte, csak sokkal erősebben. Azonban, ha kedves volt valakihez, akkor a dominó elv szerint ez ment végig, ez tért vissza hozzá megsokszorozódva. A tanácsa tehát az, legyünk kedvesek, rendesek, végtelenül türelmesek egymással, így mi is azt fogjuk visszakapni. **Szeressük egymást, mert a másik is mi vagyunk!** Mind egyek vagyunk! Senki sem jobb, vagy rosszabb a másikkal! **EGYEK vagyunk!**

A megbocsátásról azt írja: Először önmagunknak kell megbocsátani! Minden eseményre szükségünk van a fejlődéshez, az Atya mindenről tud. A bűnöket, és szenvedéseket is ki kell próbálnunk, hogy azután tudjuk értékelni a jót, az egészséget, az erényt. Árnyék nélkül nincs fény! A betegségeket szintén magunk választjuk, előre tudjuk, tehát nem váratlanul tör ránk az ilyesmi. A betegségek tényleg üzennek nekünk! Csak meg kell figyelni, hogy mit! Meglehet, nem nekünk, hanem a környezetünknek van szüksége a mi betegségünkre, hogy ők fejlődjenek, változzanak általa.

Ír a balesetekről is, és nekem is volt ismerősöm, aki úgy halt meg, hogy megdöbbsent a fél világ, miért éppen ő, hiszen olyan jó ember volt, és évekig kerestük az okokat. A könyve erre is választ adott. A balesetek sem véletlen történnek! Lehet, hogy valakinek, aki látszólag nem érdemelte meg, ez volt megírva, hogy az, aki életben marad, fejlődjön. Aki balesetben hal meg, már teljesítette a feladatát, ez volt a végső küldetése. Ezzel megakadályozott egy sokkal nagyobb bajt, ami bekövetkezett volna, és olyan embereknek kellett volna meghalniuk, akik még a földi feladataikat nem fejezték be.

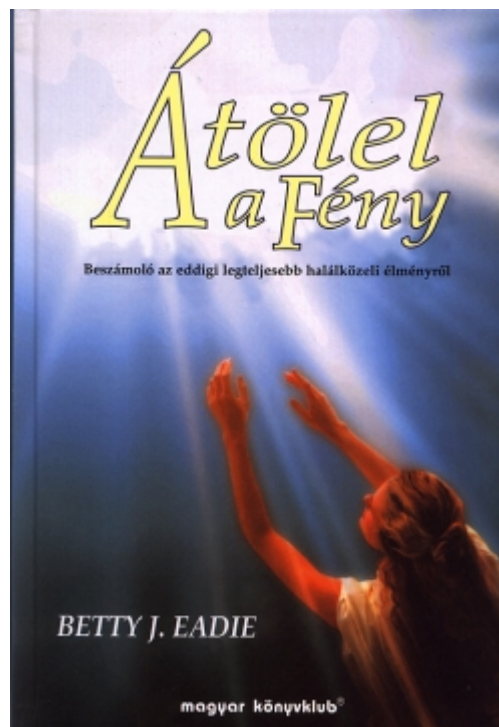
Ír a szeretetről, az önszeretetről, mert aki saját magát nem szereti, másokat sem szeret őszintén... Először tehát saját magunkat kell szeretni, ezen keresztül tudunk másokat elfogadni, megszeretni!

Először minden gondolatban létezik, majd csak utána valósul meg! **A gondolatainknak HATALMA van!** Mégpedig mi sem tudjuk elképzelni, hogy mekkora! Nagyon kell vigyázni, mit gondolunk, mert mind megvalósul, a rossz is. Azért kellene irányítani őket! Ha a jót várjuk el, azt kapjuk, ha a rosszat, akkor meg azt.

Odaát várnak ránk, **feltétel nélkül szeretnek**, így, ahogy vagyunk, elfogadnak gyarlóságainkkal együtt, ott csoda vár ránk, a fény, az öröm, a szeretet, ha átkerülünk, vissza sem akarunk majd jönni, mert nem szeretnénk újra a hús foglyai lenni. Ő ezt élte meg, amikor visszajött, ezért esett mély depresszióba.

A könyv magával ragadó egyszerű, közérthető stílusa egy olyan hiányt pótol, aminek kapcsán elvadult világunkban újra szívünkbe költözhethet a remény, hiszen soraiban elmerülve újra rájöhetünk, nemcsak az anyag vagyunk...

Brátán Erzsébet

Bata Gergő - Üvegtigris 3.

Az *Üvegtigris* első részével a nagyjéremű még 2001-ben, tehát hozzávetőlegesen tíz éve ismerkedhetett meg. Bátran mondhatom, hogy ember legyen a talpán, aki nem zárta rögtön a szívébe Lalit (Rudolf Péter), Csokit (Csuja Imre), Gabent (Reviczky Gábor), Rókát (Gáspár Sándor), Cingit (Szarvas József), Sanyit (Horváth Ottó Lajos), és a többi általam most kihagyott szereplőt. Mondanom sem kell, hogy a film sikeres lett. Magyar filmeknél nehéz elvonatkoztatni attól, hogy magyar filmről beszélünk, így nyilván a siker is átértékelődik, ha egy magyar filmet veszünk göröcső alá, de az *Üvegtigris* kiállta a próbát egy olyan időben, amikor a nagyobb magyar filmesek legtöbbször csak reamake-eket gyártott, tehát régi filmeket helyezett új köntösbe, kisebb-nagyobb sikerrel. Persze mondanom sem kell, hogy a történetvezetés mellett a remek színészi munka adta el a filmet anno.

A történet címszavakban: a semmi közepén egy út mellett áll egy büfé, az *Üvegtigris*. A büfés Lali, aki azon kívül, hogy gyakorlatilag a lehető legnyugodtabb életet választotta, hihetetlen kalandokba keveredik kis csapatával együtt, akik közül kár lenne kiemelni egyet is, én mégis megteszem és kiemelem az értelmi sérült Sanyit, illetve Csokit, aki az anyjával él, Babettával jár, macskája van, és kemény. Persze, amennyire ezek után el tudjuk képzelni. Ami még kiemelendő a történetvezetésből, hogy a történet kezdetétől átvezető jelenetek vannak a film közben, amikben egyik-másik szereplő egy kihallgatósobában beszél. A film végén kiderül, hogy miért is.

2006-ban jött a folytatás, amit megelőzött egy kisebb botrány, ugyanis a nyers verzió a stúdióból kijutva felkerült az internetre, sok-sok kárt okozva ezzel a készítőknél. Így azok emiatt kétségessé tették a folytatás reményét (ahogy tapasztalhattuk két-három évig tarthatott ez az állapot). A folytatás sokak számára nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket, de, aki a kis szívére teszi a kezét, rájön, hogy nem is gondolhatta, hogy a folytatás felülmúlhatná az elődöt. Én nem csináltam versenyt abból, hogy melyik a jobb, így a második rész is bekerült a kedvencek közé. Persze nem titok, hogy Parti Nóra szerepeltetése rányomta a bélyegét erre. A történet vezérfonala ebben az esetben már az elején kirajzolódik egy lakópark tervét ábrázoló táblával, és ebből a kiindulási alaptól bontakozik ki a rengetek mellékszálát felvonultató történet.

Ezzel el is érkeztünk a 2010 végén bemutatott, tehát még friss és ropogós harmadik részhez, amiről rögtön két dolog jutott az emberek eszébe az előzetes híresztelések után: 1. Új helyszínre számíthatunk, egy

nagyvárosra ráadásul. Ilyenkor az ember akarva akaratlanul Budapestre gondol, és ebben az esetben nem is téved hatalmasat; 2. Szabó Erika (a Barátok Közt második Tildája) személye, és bája volt, aki az Origo tizenötös listáján az ötödik legszebb magyar színésznő titulust kapta (halkan súgnám meg, hogy elnézve a többi jelöltet szemöldökráncolásba kezdtem...), na de ne vonatkoztassunk el a filmtől, ami nagyon-nagyon meg akart újulni. Ám mivel a lehetőségek ebben az esetben (is) korlátozottak (tehát sajnos nem haraphatja meg Lalit egy vámpír, amitől főszereplőnk szintén vérszívóvá változik és irtogatni kezdi az arra tévedő átutazókat nagyon-nagyon brutális módon.), így maradt az új helyszín, és a feszültségkeltés. A filmben előfordul néhány utalás a régebbi részekre: Selmeczi Roland nélküli „rendőrpáros” (a színész 2008-ban életét vesztette egy autóbalesetben), így ebben a részben Rezső (Besenci Árpád) Bajusz nélkül marad és egyedül alkot párt. Persze ebben az esetben is minden adott volt egy sikeres folytatáshoz. És, hogy valóban sikeres lett-e? Laikus szemmel nézve azt mondom, hogy igen. Nem nevettem annyit, mint a korábbi részekben, de sokkal többet izgultam. Több volt a feszültség, vártam a végkifejletet, és nem csalódtam. Persze nem voltak nagy elvárásaim, így talán ez érthető is. A történetvezetés itt is más, mint a korábbi részekben. Lali elfásult életét megunva amnéziát tettetve ellopja egy ügyvéd kocsiját, felszedi Nikit (Szabó Erika) a bombázót, és elindul, hogy megváltoztassa az életét, miközben a többiek lenullázzák az ügyvédet, és a büfébe bezárva elindulnak Lali után. Kecsegtetően hangzik egy délutáni ebéd utáni nevetéshez.

Összefoglalva, mindenkinek csak ajánlani tudom a trilógia fentebb felsorolt filmjeit. Persze nem azt akarom sugallni, hogy tökéletesek. De a rendeltetésük becsülettel betöltik, tehát szórakoztatnak, és ezt úgy teszik, hogy nagyon könnyű elmerülni abban a világban, ami néha annyira abszurd, hogy pont ezért oly hihető.

Bata Gergő

Borda Réka - Ki nevet a végén? (Esszé a filozófia és a humor kapcsolatáról)

„Nevetni mindenben lehet
(sőt mindenben nevetni kell).”
/Cauliez/

Ahhoz, hogy elkezdhessem ezt az irományt, minde-
nekelőtt le kell szögezmem a filozófia és a humor fo-
galmát, hiszen ez a két szó annyira távolinak tűnik
egymástól, mint a „tapasztalsz”-tól a „tapaszt
nyalsz”, de valójában sokkal közelebb állnak, mint
azt elsőre hinnénk.

A Larousse szótár a filozófiát „a természet, a társada-
lom és a gondolkodás legáltalánosabb törvényeit ku-
tató és rendszerező tudomány”-ként írja körül. Mind
tudjuk persze, hogy ez nem egészen pontos, de any-
nyiban hagyjuk, mert egész szépen hangzik, és a sok
száz definíció közül ez most éppen megfelel.

A humort pedig így jellemzi: „az élet visszásságát
mélyről fakadó derűvel szemlélő és megbocsátó ke-
délyállapot, ill. ebből fakadó megnyilatkozás.” Ebbe
azért mégiscsak belekötnék. A humorhoz sorolnak
ugyanis sokan tévesen minden olyan megneveztetést
szolgáló fogalmat, ami egyébként csak testvére an-
nak. Valójában a humor mellett létezik még a szatíra
és a komikum is, melyek művelőiről Arany János így
ír: „a komikus író nevet a világ bohócságain, mulatja
magát és másokat velök. A szatirikus író csúffá teszi
azokat, hogy térjenek eszökre. A humoros író mély
fájdalmat érez a világ romlásán, de nem lévén remé-
nye javítani, kétségbeesetten kacag önmaga és a világ
felett.” A humorról ez alapján tehát állíthatjuk, hogy
segélykiáltás, menekülni- és leginkább *érteni* vágyása a
világnak.

Ezek után egyből világossá válnak a közös pontok,
legfőképpen a röhögnivaló élet, a világ, amely nem áll
másból, mint magából a természetből, a társadalom-
ból és a gondolkodásból, vagyis azokból a kérdéskö-
rökből, melyekkel a filozófia foglalkozik hosszú év-
századok óta. Aztán ott van maga az „érteni vágyás”,
mint alapvető emberi szükséglet, és ezt nem is kell
talán tovább részleteznem.

A humort tehát – ez alapján – a három témakör
(természet, társadalom, gondolkodás) szerint a legér-
demesebb vizsgálni, nem pedig felosztani a klassziku-
s ’szőkenős’ vagy ’rendőrös’ viccekre.

A természethez, mint a filozófia egyik legősibb prob-
lémaköréhez nemcsak a bennünket körülvevő fák
vagy növények tartoznak. Az antik filozófia bölcsei
igen sokat foglalkoztak a világűrrel (a kozmosszal),
annak keletkezésével, összetételével, illetve az embe-
riség eredetével, hiszen már akkoriban is akadtak,
akik sejtették, nem feltétlenül mítoszokban kell ke-

reszni annak születését. Természet tehát minden, az
embert körülvevő anyag.

Bergson gondolata szerint „a sajáto-
san *emberi* határain kívül komikum nem létezik. Egy
táj lehet szép, meghitt, zord...; de sohasem lehet ne-
vetséges.” Ezt állítja az állatokról, melyeken sohasem
azért röhögünk, mert az éppen egy furcsa kinézetű
róka vagy szamár, hanem azért, mert emberi lényeket
fedezünk fel rajtuk. Így van ez a tárgyakkal is, amik
akkor válnak viccessé, ha kiegészülnek egy fontos
kellékkel: az emberrel, és az így alkotta kép több,
mint jó. Ezekre a jellemkomikumokra épülnek
Aisoposz fabulái, vagy a különböző népmesék is.

A társadalom kialakulása magával hozta a mosolyt,
mint új grimaszt, amit Darwin úgy jellemez, mint
olyan „emocionális kifejezések, melyek valamikori
praktikus alkalmazkodási funkciók maradványai”.
McComas az alacsonyabb rendű egyedek üdvözlési
magatartásának véli, mely a primitív embereknél ala-
kult ki, ám ez általában a csimpánzoknál is megfigyel-
hető. Mások szintén az őskorra eredeztetik vissza,
mint a feszültség oldására használt ingert, melyet egy-
egy vadászat végeztével használtak őseink. Akár ez,
akár az, mindenképpen olyan viselkedési forma, me-
lyet a szociális létforma alakított ki, „társadalmi jelen-
tése van” (Freud szavaival élve), és mára már a hu-
morra történő reakció, ám etikus megoldás is egyben.
Ez utóbbit, az etikát röviden „belső kötelességként”
lehetne definiálni, tehát a nevetés megfelelni vágyás
is egy olyan közegben, ahol fenn akarjuk tartani az
irántunk érzett szimpátiát. Azonban, mivel az utób-
binak nincs köze a humorhoz, hiszen akaratlagosan
nevetünk, ezért nem is foglalkoznék vele részleteseb-
ben.

A társadalmon belül a politikára és a nyelvekre térnék
ki, mint létező filozófiai ágakra (politológia, nyelvfi-
lozófia), és mint a humor által legtöbbször ostromolt
fogalmakra.

A mindenki által jól ismert politikai vezetők, illetve a
társadalmi rétegek közötti ellentétek nagyon sok vicc
alapját képezték, és képezik a mai napig. A felső és
alsó rétegekben nemcsak az volt a közös, hogy eredeti-
leg egyenlőnek született emberek alkották őket, ha-
nem az egymás irányába tett megjegyzéseik is. Az
arisztokrácia és a szegényebb osztályok mély szatiri-
kussággal jelenítették meg egymást, csak míg az előb-
bieknél a Kosztolányi szerint „otromba és ostoba
parasztoztok” voltak a nevetség tárgyai, addig az utóbbi-
aknál az otromba és ostoba gazdagok. Márpedig, ha
McComas gondolatából indulunk ki, azaz az alacso-
nyabb rendűek szociális grimaszából, az alsóbb osz-
tályok reakciója nem is tűnik annyira érthetetlen-
nek...

A társadalom viszontagságait nem egy filozófus próbálta iróniával „helyrehozni”. Szókratész mellett a legjobb példa erre Diogenész, aki, hogy jobban vizsgálhassa környezetét, önként kivonta magát a tömegből, és társait is legtöbbször humoros válaszaival „keltegette”. Fájdalmát az „emberietlenség” felett állítólag egyszer így fejezte ki egy stadionból visszatérően: „nagy tömeg volt, de kevés ember.”

A nyelv a kommunikáció eszköze, ezáltal a humor fontos tartozéka, hiszen egy vicc csattanója szóban nyer igazi értelmet; illetve a társadalmi élet terméke. A szavak jelentésével az antik filozófusoktól az analitikus filozófusokig minden kor foglalkozott. Gyenge pontjait nemcsak anyanyelvűek, de idegen nyelvűek is sokszor támadják szójátékok formájában, de egy-egy ilyen szóvicc hatása elveszik a nyelvet kevésbé beszélők körében, tehát eléggé korlátozott a használata. Legkönnyebben a szólások, közmondások, és a kétértelmű szavak kerülnek kifigurázásra. A közmondás átértelmezésére egy kitűnő példa Karinthy Frigyes Együgyű lexikonjából egy idézete: „*Lassan járj, tovább élsz.* Az érettségiző fiatalemberre fordítva áll: lassan érik, tehát tovább jár.” A kétértelmű szavakat pedig Romhányi Zebra című versével lehet legjobban bemutatni, amely sírfeliratul szolgál az elpusztult állatoknak:

„*Tévedés áldozata vagyok.*

Az elefánt átkelt rajtam gyalog...”

(A csavar tehát itt abban áll, hogy a zebrát, mint állatot zebra-ként, azaz átkelőhelyként használta egy elefánt.)

A harmadik, és egyben utolsó téma a gondolkodás. Valakinek könnyebben megy, valakinek – sajnos – egyáltalán nem, de végtére is fejleszhető. Ahhoz, hogy egy problémát megoldjunk, vagy tapasztalatainkból, saját tudásunkból indulunk ki, ám ha ez kevés, utána olvasunk. Az írók legtöbbször éppen azért ír, hogy saját elméleteivel elgondolkodtasson, és hogy legfőképpen tanítson, ha éppen az utánajárást választjuk. A tanításhoz pedig a legjobb út a humor, ami izgalomban tart minket, és ezáltal odafigyelünk a sorokra, a szavakra. A szatirikus humor, annak ellenére, hogy sértő lehet, felhívja a figyelmünket valamilyen hibára, amit akaratlanul is ki akarunk javítani, hiszen az emberek legtöbbször tökéletesedésre törekszik.

A logika – mellyel már Arisztotelész is foglalkozott – a gondolkodás része, és e nélkül az emberiség el sem különülhetett volna az állatvilágtól. Így annak hiánya nevetésre ösztönöz minket – már aki rendelkezik ésszel, hiszen így felsőbbrendűnek érzi magát a másikkal –, amihez természetesen nélkülözhetetlen egy olyan emberi viselkedés is, melyhez a logikátlanság

társul. (Mert valljuk be, van különbség a között, hogy a diák feleléskor semmit sem tud, s a sírás szélén van, és a között, hogy a diák feleléskor semmit sem tud, de közben furcsa grimaszokat vág üres tekintete mellé. Bár, azt hiszem, a tanár mindkét esetben inkább kezébe temetné az arcát, és vigasztalhatatlanul zokogna...)

A logika (Arisztotelész szerint) a legalapvetőbb és legnélkülözhetetlenebb eszköz a filozófia és a tudományok műveléséhez. A logika pedig a legelengedhetetlenebb eszköze a humornak. Minél műveltebb valaki, annál szellemesebb.

Végezetül, hogy ne legyen hiányérzetem, kitérnék a humort befolyásoló tényezőkre, mert arról a mások, és általam mondott állításokat már leírtam, de hogy mik is hatnak rá általánosságban, azt tisztázni kell.

A determinizmus szerint nemcsak, hogy mindent sorsunk irányít, de minket, az embert, a történelmi kor, amelyben élünk, a közeg, amelyben nevelkedünk, és örökölt tulajdonságaink határoznak meg. „A döntés folyamata nem, de az akarat szabadsága illúzió.” A viccet ez alapján a kor, amelyben születik, a közeg, amelyben elhangzik (ország, társaság), és előadásának módja befolyásolja. A nevetés folyamata, és szabadsága sem illúzió.

Az élet a filozófiára van hatással, az életre pedig a humor. Humor egy szóval a világ. Ilyen egyszerű a kapcsolat a filozófia és a humor között.

„*A csel pedig ott van, hogy ... míg mindezt végigolvassuk, és élvezzük, és agyunk ide-oda klikkel a különböző intertextuális utalások között, azalatt megértünk egy olyan szöveget, amelyből valójában (szavak szintjén) alig értettünk valamit. De van egy nagyobb csel is: ha tudnánk, mit jelent minden egyes szó, akkor sem értenénk meg jobban a szöveget.*”

/Székely Csaba/

Borda Réka

Források:

Freud, S.: *Esszéek*, 1982, Gondolat Kiadó, Bp.

Szávai János (főszerk.): *Librarie Larousse*, 1991, Akadémiai Kiadó, Bp.

Séra László: *A nevetés és a humor pszichológiája*, 1983, Akadémiai Kiadó, Bp.

Szalay Károly: *A komikum breváriuma*, 1970, Magvető Könyvkiadó, Bp.

<http://hu.wikipedia.org/wiki/Filoz%C3%B3fia> (letölt. id.: 2010. május 29.)

<http://mek.nif.hu/02400/02478/02478.htm> (letölt. id.: 2010. május 29.)

Boér Péter Pál - Altatózene

Mara, a templom kórusainak szakavatott karnagya, a frivoltól nagyon messze álló, sötét blúzban és hasonló színű szoknyában, szemüvege alól állandóan mosolyogva, leginkább egy nagy csokor bazsarózsára hasonlított. Nagyon komolyan vette teendőjét, akár a kertész a gyümölcsfákat, ő sem hagyta száraz ágakkal boglyasodni a kórusokat, igyekezett mindenkiből termőt csinálni.

Az énekhang, nagyon különbözik a hangszerektől, itt egymásba kell kapcsolódni, követni kell egymást. Gyermeki, kamasz, fiatal és felnőtt hangok, nagyon különböznek. Egészen más képzést és hozzáállást feltételeznek. – Nagyon ritkán állította – egy-egy kiemelkedő ünnepen – az összes korcsoport kórusát egyszerre közönség elé. Feltűnt, hogy egy igen domború homlokú, hátrafésült hajú, furcsa jelenségnek számító, ifjú kezdett el rendszeresen bejárni a délutáni misékre. Nem lehetett tudni, provokál-e, vagy csak sajátosan öltözik, mikor nyaka körül két bokszkesztyűt lógatott átvetve.

Előbb csak köszönésre, majd kimondottan gátlásos, pár mondatos beszélgetésekre ragadtatta magát, Csaba, a félénk ökölvívó.

– Tudod Marácska, hogy lett belőlem öklöző? Tornász akartam lenni, Magyar Zoltán a példaképem. De mikor meglátták az alkatomat, azonnal eltanácsoltak. Szerencsémre ott volt az ökölvívó szakosztály vezetője, aki megkért, üssek egyet a tenyerébe, csak úgy kesztyű nélkül. Nem vagyok brutális ember, soha senkit nem bántottam szorítón kívül, ott is csak azért, mert győzni akarok. Végül is belepaskoltam a tenyerébe. Legyintett, mint nagyapám a lebbencslevesre, megfordult és anyi mondott.

– Gyenge gyerek, nem alkalmas.

– Utána szóltam. Mester (valaki a fülembé súgta, „hangosabban, ha azt akarja, hogy meg is hallja)!

– Mester, üthetnék még egyet?

– Paskolj, ha akarsz!

Három hónapig volt gipszben a keze. Végül is ő kérte, nem? Így most három év után, nemsokára az első profi mérkőzésemet vívhatom. Olyan az edzésbeosztásom, hogy csak ilyenkor vagyok szabad. Szeretnék kórustag lenni!

– Ne butáskodj! Most a nyolc, tíz éves gyerekek vannak soron.

– Nem gond, szívesen énekelek velük is.

– Tudod Csaba az is ott van még, hogy nem igazán passzol a basszus hangod, a fiúk még szinte szoprán hangjához. Olyan, mintha a sötét éjszakában, a félhold próbálná bevilágítani a horizontot. Ha neked jó, akkor kedvetlenségből járhatsz, de az előadásokon nem nagyon tudlak használni.

– Én azt sem bánom, ha olyan leszek, mint egy göcsörtös fa, ezek között a tudálékos kisdíjakok között. Ők majd jól körbeállnak, mint a csemeték az elbarnult levelű öreg fát. Úgy tudok hallgatni éneklés közben, hogy csuda!

– Éneklés közben hallgatni?

– Úgy értem, majd csak tátozok, de szeretnék fellépni veled!

– Biztos, hogy nem fogod kellemetlenül érezni magad a gyerekek között? Tudod, olyan leszel, mint aki gólyalábon állva magaslik ki a többiek közül.

– Énekelni jövök én, a gyerekeket meg szeretem. Hozhatok nekik gesztenyepürét?

– Tőlem nyugodtan.

Csaba, beintegrálódott a sötét szemű, bájos mosolyú karnagyocska gyermekkórusába.

– Marácska, én úgy megkedveltelek téged, megfoghatom a kezéd? - mondta egyik kiemelkedő dal-alakítása után.

– Ahhoz sokkal, de sokkal közelebb kellene lennünk!

Csaba szende és félénk fiú volt, elég nehezen nyújtotta ki a kezét. Sikerült! Magához vonta Marát.

– Elég közel vagyunk már?

– Közelítünk a nagyon közelihez - pihegte Marácska.

A csók, időben mérhetetlenül hosszúra sikeredett és alapjaiban üzte ki Csaba torkából a gombócot mindörökre Marácskával szemben. Kinyíltak és befordultak ott az utca kellős közepére. A halász, akinek egyszer volt életében szerencséje irdatlan harcsát fogni, sem szorította jobban kincsét, mint ők egymást.

Csak akkor voltak kénytelenek meghátrálni, amikor minden irányból ismerősök és barátok, biztató mosolyának, számtalan gyűrűjébe kerültek. Mara köhintett kettőt, jó hangosan és odaszólt.

– Csaba, akkor holnap a megszokott időben légy oly kedves megtisztelni a kórust és ne feledd, hogy a szövegeket meg kell tanulni. Itt sem mosoly, sem bokszkesztyű, sem muszklík nem pótolják a tudást!

Az ismerősök odébb léptek és Csaba énekelt tovább, míg egy este újabb beszélgetés nem adódott.

– Mara, azt hiszem tudod, hogy szerelmes vagyok beléd. Gondolom ez kölcsönös, ne válaszolj! Kérésem lenne. Szeretném, ha a holnaputáni mérkőzésre eljönne a kórus.

– Csabi, ezek gyerekek, meg kell kérdeznem a szülőket.

– Láttál már profi bokszot?

– Igen. Förtelmes és brutális, nehezen tudlak bunyózva odaképzelné. Olyan ökörség ez az ökölvívás.

– Á, dehogy csak, ha az ember szorítón kívül is csinálja. Az amatőr boksz, amúgy is csak paskolás.

– Láttam én ott kiütéseket is!

– Én is – nevette el magát Csaba – akkor nagyobb öklök paskoltak. Az igazi vágyálom a profi boksz. Ha akkor nem ütöm szét az edző kezét, ilyen hamar nem kerülök ebbe a sarkalatos pozitúrába. Folytatta: tudod, az ellenfelek, egy-egy indulóra masíroznak be, valamilyen zenére. Szeretném, ha a kórus énekelne!

– Mít, a „Boci-boci tarkát”, mert hát egyházi éneket biztosan nem fogunk!

– Intézd el hogy jöhessenek, a többit rád bízom.

– Megigérem, hogy elintézem és azt is, hogy a felvezető zene után azonnal elhozom őket, nem szeretném, hogy rossz példát mutass nekik, nagyon szeretnek.

– Nem biztos, hogy rossz példát mutatnék, lehet még jobban megkedvelnének, de tedd amit a lelkiismereted diktál.

– Mondd, ismered Alfonzót?

– Markos György apját? Persze!

– Volt egy jelenetük, ahol fehér parókában énekeltek.

– Emlékszem, olyan osztrák altatózenét.

– Megfelel belépőnek?

Csabi lehajtotta a fejét és kacsintott egyet a rá felnéző Marára.

– Kösz! Azt hiszem az ellenfelem teljesen kikészül, nem fogja tudni hova tenni az egészet. Csodaszép lesz! Intézd el a szülőkkel, aztán viheted a gyerekeket, ha úgy látod jónak.

– Meglesz!

Csaba, csak másnap tudatta, hogy nem nyolc, hanem tizenkét meteten át verekedtek és kizárólag Mara kedvéért hagyta csak pepita kockásra verve ellenfelét. Pontozással győzött végül, pedig kiüthette volna.

Már mindenki egy párként kezelte őket, a gyereksereg is, akik öntevékenyen, a német dalocskát rap változattá alakítva adták elő a bajnoknak, majd kisebb vincogás után a nászindulóba fogtak.

– Ugyan már gyerekek, ne játszatok! – próbált szigorú lenni – hozzá nem illően – Mara.

– Azt hiszem a srácoknak végül is igazuk van, hozzám jöhetnél feleségül.

– Sajátos lánykérés mondhatom – dobantott jobb lábával – ennél az is jobb lett volna, ha egy fa tetején kéred meg a kezem.

– Parancsolj kérlek, ha akarod!

Kezével egyértelmű hátraarcot intett a gyerekeknek és a karnagy kisasszony szem lesütött igenje előtt kijelentette, mindenkit meghív a három hét múlva tartandó esküvőre.

– Ugye Mara?

– Ha te mondod, biztosan.

És az egészet Csipkerózsika kastélyának álma lepte meg. A három hét azóta is él, ha meg nem halt. Egy takarítónő időnként leporolja az álldogáló kórust, Csabit és – karnagy – arajelőtjét, akik néznek meglepett szemekkel és várják, hogy egyszer, valamikor, egy csillámport fúvó tündér hatására, majd csak elhangzik egy igen, vagy nem Mara szájából. Addig elálldogálnak néhány évszázadot, hiszen nem sürges a tatár. Olyan ez is, mint a ring, csak kicsit veszélyesebb.

Boér Péter Pál - Gyilkos menet

– Kellemes itt a fövényen henteregni, szeretem a parti sekély vizet, sokkal jobban, mint a nyílt óceánt. – Valami bajod van? Olyan piros és puffadt a hasad is, meghíztál. – Jól jön az még ínségesebb időkben. Emlékszem, hogy kifeküdtünk mind a nagy koplalás idején. A szardíniák is kövérebbek voltak nálunk. – Most jól megy a sorunk, rendezett sorokban áll a táplálék is, elég, ha kinyitjuk a szánkat, menetelnek befelé. – Mondom én, hogy szép az élet itt, a langyos vízben, lustító és kedves. – Tudod mit mesélt a lepényhal rólunk lazacokról? Azt mondta, egyszer csak olyanok leszünk, mint a birkák. – Mi az a birka? – Nem tudom, a lepényhal okosabb nálam.

Szóval, egyszer csak olyanok leszünk, mint a birkák és egyik pillanatról a másikra, nekiindulunk valami ívársra, vagy mi a nyavalyára, mert mi nem is lazacok vagyunk. – Hát, ha ez a lepényhal nem lenne olyan nagy, megenném reggelire most mérgemben. Ilyen sértést! Nézz csak fel! Látod azt a két nagy buborékot és alatta a sok kicsi aprót? – Mint egy gyönyörű mosolygós lazacféj! – Hogy jön ő ahhoz, hogy megkérdőjelezze az identitásunkat? – Valami olyasmit mondott, hogy lánylazac meg fiúlazac... – Ne kezdjen itt bennünket szortírozni, ha nem akarja, hogy beterejlük a halászok csapdáiba. Lazacok vagyunk és kész! Egyáltalán, mi a fene az a fiú meg lány? – Nem tudom, talán az íváshoz kell, azt hiszem... A hosszúkás, erőteljes testalkatú, nem meghízott lazac, nagy – amúgy is pislogás nélküli – szemei, még jobban érvényesítették csodálkozását. – Hagyd már ezt az ívást! Mondott még valamit a lepényhal? – Nem csak a lepényhal, a rája és a kőhal is meséltek egyet, s mást. Azt mondták, eltűnünk innen akár a torkunkon lecsúszó plankton és megtisztul végre a vadászterületük, mert megyünk ívni. Szerintük olyankor, mi lazacok, akiket ők fiú és lánylazacokra osztályoznak, megőrülünk, elveszítjük teljesen az önuralmunkat. És az az ocsmányság – tudod, aki apró, mérges szigonyokat kilőve öl –, mondta, hogy olyan sebesen kezdünk el úszni, valami nagyon távoli édes vízbe, mint a kilőtt szigonyai, aztán soha többé nem jövünk vissza. – Két lehetőség van, vagy az életünk eddigi legnagyobb gúnyát űzik velünk, vagy a tegnapi hullámmászás, a nagy viharban elvette az eszüket. – Nem akartalak eddig zaklatni, itt a rajban mindig béke van, mi különösen jó barátok vagyunk. Gondoltam megkíméllek a fortyogó vészkopolyúktól, de már annyian mondják, hogy tényleg rosszindulat, vagy tömeges elmebaj lehet. A harmadikra nem is szeretnék gondolni. – Ugye nem gondold, hogy tengert és életet kedvelő egységes rajunk, bárki kedvéért tömeges öngyilkosságot követne el? – Honnan vetted ezt a tömeges öngyilkosságot? – Azt mondták, hogy soha, senki nem jön vissza az elmentek közül. De honnan? Ha nem jön vissza senki, akkor mindenki elpusztul. – De hát mi, makkegészségesek vagyunk! Fialalok és erősek, előttünk az élet. Tehát olyan szinten kellene önmagunk ellen tennünk, mintha egy nyitott cápaszájba kéredzkednénk mindahányan úszni, azaz tömeges öngyilkosságot követnénk el. Ennél sokkal, de sokkal bölcsőbb ősi nemzet vagyunk. – Bocsi, te emlékszel valamire az ifjonc korunkból? – Nagyon halványan dereng, hogy valahonnan idejöttünk és mind egyszerre. Egyidősek vagyunk! – Milyen érdekes. A baj, hogy nincsenek öregek köztünk, akiktől megkérdezhetnénk, vajon van-e, akár egy rozmárbajusznyi igazság ezekben a képtelen acsarkodásokban. – Ugyan már! Lassan besötétedik, a Hold is felemelkedett, olyan gyönyörű rózsaszín vöröslő a víz színe. – Jaj, ez nekem is nagyon tetszik. Szerintem holnap össze kéne hívni a rajt, hogy megbeszéljük, ilyen tömeges öngyilkosságba még véletlenül sem megyünk bele. – Tudod, mesélték, hogy olyankor nem tud mérlegelni a lazac. – Eredj már! Értelmes lazacnak ismerlek, nem úgy mint a parti köveket. – Most lefekszem ide a homokba, szundítok egyet holnap délig, aztán belakok és beszélgetünk. Valamivel hamarabb ébredt a szokásosnál, pedig az időjárás tökéletes volt. Sem hullámmászás, sem vihar, sem egyéb nem zavarta a létet. Kicsit izgágán falt valamit, de nem esett jól. Érdekes idegesség hatalmasodott el végig a gerincén és bizsergette a kopolyú alatt. Nagyjából dél körül érezte, hogy menni kell. Nekieresztette magát, a többiekkel együtt a nyílt víznek és soha többet nem gondolkodott, sem parti fövényen, sem okos, vagy oktalan dolgokon, csak úszott. Már réges-rég nem evett semmit, amikor egy messzi szárazföld keskeny, édesvízű, de ellenállhatatlanul hívogató közegébe került. Csak arra tudott összpontosítani, hogy fel kell jutni a bölcső-ívóhelyre és ívni akar. Három méter magas volt az első zuhatag. Nem gondolkodott sem ő, sem a társai azon, hogy vissza kéne fordulni, és ha már van, ez az úgynevezett lazacos ívás, ami így hajtja, akkor jó lenne kényelmesen túlesni rajta. A negyvenedik, nagyon magas vízesésnél, számbelileg megfogyatkozottan hánytak fittyet a zuhatagokra, sziklákra, sőt hallétükre szikláról, sziklára dobálták magukat, hogy feljuthassanak. És meg is érkeztek a végkimerülés távába, ahol az áhított, belső hajtású ívásvágyból, gyors kötelességteljesítés lett csupán. Majd mindannyian, az ikrák lerakása után, hassal felfelé felfeküdtek egykori szülőhelyük csendes magzatvizére, hogy jól kipihenjék a gyilkos menetet. Mindenki horkolt a fáradtságtól, ami egyre csendesebb lett. Majd néhány nyüsszentő kopolyú mozdulattal, az utolsó horkantás is elszállt belőlük, s ők – megannyi fura díszként –, akár a bóják, vagy a tavirózsák fedték be a tavacskát, hírül adva a világnak, hogy a lazacok ősi nemzetsége, újonnan életre fakadt.

Lőrincz Eszter - Szerettem egy zongorát

Untam magam itthon. Elindultam, sétának indult az egész, legalábbis én annak terveztem. Túl sokat mentem, elmerülve a gondolataimban észre sem vettem, hogy közben mennyire elfáradtam.

Bementem egy kocsmába, az az egy volt a környéken, nem válogattam. Leültem egy asztalhoz, sietni akartam nem tetszett a hely, úgy éreztem valami megfertőz. Sűrű cigifüst volt, pia szag, és még valami bűz keveredat hozzá, amitől majdnem felfordult a gyomrom.

Egyvalami viszont szép volt bent. A sok poros asztal meg szék mellet valahogy feltűnően csillogott. Egy zongora. Valami olyan fenséges volt benne, hogy az egész helyet elviselhetővé tette, pedig senki nem játszott rajta. Megittam egy kólát, míg ittam, végig a zongorát néztem, vonzotta a szemem, belemerültem. Nem volt ott más, csak a pincér, az is kiment miután kitöltötte a kólám. Egyedül maradtam, a zongorával. Valami zenét hallottam – mintha belülről jönne –, de mégis, a zongorába fulladt tekintetem, onnan éreztem. Gyönyörű volt, nagyon megfogott, elöntött boldogsággal, nem akartam elmenni.

Odaragadtam, s belemerültem egy képbe: egy régi bálteremben vagyok gyönyörű és hatalmas bíborszínű bársonyfüggönyökkel, körülöttem ezer gyertya, megvilágította a termet. Ott táncolok a bálterem közepén, egyedül, minden bajt elfelejtve, boldogan! Hatalmas ruhában, alig tudtam lépkedni, de gyönyörűnek éreztem magam, megszállt valami új érzés, valami, amire nagyon rég vágytam.

A zene megállt. Tapsoltam. Tapsoltam egyedül a poros kocsmá közepén. A pincér azt hitte megbolondultam, ezt finoman közölte is velem és kitéssékelt, azt mondta záróra. Záróra? Hát mennyit ültem én ott? 12 óra, tehát 4 órát üldögéltem abban a poros kiskocsmában, a bálteremben, a zongorával. Kimentem hát és elindultam hazafelé. Nyomott lett a hangulatom, mint mikor kirántanak egy szép álomból, vissza akartam menni, hiányzott, megszerettem, kellett!

Másnap úgy ébredtem, mint egy másnapos, kiordibáltak az ágyból olyan déli 1 óra fele, rossz kedvem volt. Ordítottam, össze is veszttem anyámmal nagyon, nem akartam megbántani, de valami úgy nyomta a lelkem. Ittam egy kis vizet és ettem, jobban voltam, de eszembe jutott a zongora – ijesztő volt belegondolni –, mintha egy álom lett volna, halovány volt az emlék, de tudtam, hogy ott voltam, s megrémített. Megőrültem?

Aztán megláttam a plakátokat a kapun:

„...Szerda este, 2010. július. 15-én 20 órai kezdettel a tábor negyedi Sóhaj bárban zongoraest...”

Nem kellett tovább olvasnom, tudtam, hogy az az én kocsmám az én zongorámmal. Hirtelen izgatott lettem, elkezdtem rohanni, megengedtem a kádban a vizet, gyorsan felléptem még a Messengerre, beszéltem Borókával, el akartam mondani, de nem tudtam volna úgysem elmagyarázni, így csak annyit mondtam, hogy a kedvenc zongoristám lesz, azért izgulok, bár nem tudtam ki lesz a zongorista, nem olvastam, és nem is érdekelt. Csak a zongora.

Ott álltam, zuhogott az eső, teljesen eláztam, próbáltam vigyázni a hajamra, meg a sminkemre, szép akartam lenni, tetszeni akartam – nem tudtam, hogy kinek de éreztem, hogy engem vár. Beléptem, szépen rendbe szedték a helyet erre az este és elég sokan voltak bent. Egy kis terem volt az egész, sarkában egy ütött-kopott fa pulttal, 5 kis asztal volt meg 2 nagyobb. A két nagy asztalnál sokan ültek meg még három kisebbnél is, az egyiknél egy magányos részeg vénember ült, szájalommal töltött el ha csak ránéztem is, – talán ő is vár valamit ettől az estétől. Két szabad asztal volt, próbáltam dönteni melyikhez üljek le – amelyik közelebb van a zongorához... Ugyanaz a pincér volt, mint múltkor. Zavart, hogy egyedül vagyok, de nem akartam hívni senkit csak magamnak akartam azt az érzést, önző voltam, és rettentő izgatott. A zongora nem szólt. Vártam, de eluralkodott rajtam az elkeseredettség, és a csalódottságtól ordítani akartam hogy „Hé, figyelj rám! Hozzád jöttem! Zenélj!” – de semmi!

Akkor belépett valaki az ajtón ki volt öltözve. A zongora felé haladt. Elkezdett lüktetni a szívem, nem, nem akartam, hogy odamenjen, az ott az én zongorám, ő ma nekem játszik nem nyúlhat hozzá senki! Leült a zongora elé. Hatalmasat dörgött kint az ég és úgy villámlott, hogy megvilágította az amúgy sötét kiskocsmát. Csend lett. A zongorista rárakta kezét a billentyűkre.

Nem a zongora szólt, nem ő zenélt nekem. Felálltam és kirohantam. Nem érdekelt, hogy zuhogott, nem érdekelt hogy hol vagyok, csak rohantam előre a nagy esőben, nem is láttam semmit. Egybefolyt könnyem az esővel, mely lemosta őket arcomról. Gyengék voltak az én apró könnycseppjeim a zuhogó esővel szemben, de én tudtam, hogy mit jelentenek: mély és erős fájdalom volt a szívemben.

Szerettem egy zongorát, őszintén, feltétel nélkül, és ő nem játszott nekem!

Pálinkás Imre - Éjszaka

Az éjszaka barát. Sötétségével, csendjével, befogadó ölelésével, nyugalmával simít végig a napi tébolyult rohanásban agyonhasznált, neuronok által szétbombázott idegeimen. Megértő mosollyal fésülgeti a kócos gondolatokat, gyomlálja a szokásos ballépésekre ösztönző indulataimat, néha írásra inspirál, olykor meg rádöbben semmi létemre.

Az éjszaka velem öregedett. Valaha csak egy tizenötös égőt fogyasztó ívbe hajló asztali lámpa világította meg az előttem lévő könyvet ahol barangoltam a világban. Zola-val Párizst jártam, Verne-vel égben és tengerek habjai alatt, Merle maga mellé rántott és rájöttem, hogy a férfiak bizony nem védettek. Moldova az Őrségben kalauzolt, József Attilával együtt szívtam a gyárak kéményéből ömlő füstöt. Radnóttival figyeltem a méz aranyló csöppjét, s vele haltam a tarkólövés után. Bennem zsongott Verlaine sanzonja, vagy éppen Charles Baudelaire döglött kutyája szegődött mellém társul. Villon segge súlyát latolgattam, és magamhoz öleltem kövér Margót.

Az éjszaka megváltozott.

21+ nagy képernyő szemrontó világa uralkodik. Rám zúduló információ áradat temet maga alá. Íz nélküli falatok az agynak. Minden és semmi. Láthatatlan bilincs a kézen, beleragadva az egér, láthatatlan lánc a géppel szemben, nyakmervítő póz, hogy egy betű se maradjon ki a figyelem el-elkószáló teréből. Levelek - megválaszolatlanul, msn egy-egy köszönésre. Semmit mondó mondatok vagy éppen hazugságok. Itt mindenki tökéletes, szép, okos, jó, táltum - állítja magáról s mert hinni akarunk az őszinteségben hát elfogadjuk, holott tudjuk, hogy a hazugság világa milliárd bit-tel gyilkolja értelmünket s öli meg a még létező lelkünket. A racionalitás harcol az álmokkal, az álszemérem mutat erkölcsöt, közben szabadlábbon barangol a pillanatot kihasználó hazug szerelem. Barátságok születnek anélkül, hogy bármit is tudnának egymás valódi életéről, szerelmek egy kézfogás nélkül, az unalom kényszere hatására - s majd pár nap múlva már egymást utálva gyilkolják egymást - szóban.

Szabadulni kellene.

Vissza a tizenötös égő halvány fényéhez. A csendhez mit csak a könyv lapozásának halk zizzenése tör meg amikor az írás magába fogad s velünk játszódik a történet, velünk múlik az idő.

Újra emberré kellene válni!

Pálinkás Imre

Mátyás Zoltán versei / Biró Erika versei

Matek

Mindenki számít ezen a földön,
csak nem mindegy, hogy kivonnak, vagy összeadnak!
Nem tudom, ki hányadán áll.
Az ismeretlen tört-zúzott.

Az ismerős meg osztott szorzott.
Az egyenleg: veszteséges!
R-szer pi-vel, már Sugár fertőzésem van
s a kőr bezárul.
Aki átmér, mérjen b-t is,
de mértékkel a méréssel,
mert mindenki megmértették!

Egy érzés

Nagy csönd, a köd,
mely nesztelen ereszkedik
s lelkemet ellepi.
Mint bűgő rovar
motoszkál bennem
egy dallam.
Méla bú húr
csak ami megpendült,
s játssza fáj'dalom'at,
s végén a tus, Qss.
Elnyomom magamba.
Ez csak egy rossz gondolat.

Visszaszámlálás

Elkezdődött.
Ez lesz a végső.
Visszaszámlálok:
tíz, kilenc, nyolc...

...hét év veled.
Nekem nem hatnak a gyógyszerek.
Öt, négy, három...
...ketten voltunk egyik.
Páros...

Vágy, amit akartok

Arcok, harcok, kudarcok.
Dermedt pillanatok,
Rám vártok.
Innen nem szabadulok.

Karok, akartok, akarom.
Dúvadként harcolok.
Rólad szól.
Szerelem harc,
vagy amit akartok.

Örökös küzdelem,
körkörös harc,
majd kiemel;
kiemel a tömegeből egy kar.
Mit akarsz?

Várok, sóvárog, körbe táncol
a fájdalom,
rám talált.
Nem ereszt,
inkább leigáz.

Csaltok, megcsaltok, becsaptok,
csodálatos álmok,
rám vártok.
Vágy, te vagy az álnok!

Biró Erika versei

Nevetve

Síri!
Sírd el a könnyem,
én már nem tudom.
Lopj
ide egy érzést,
át a kulcslyukon.
Vidd,
csempészd is vissza,
nekem már nem kell:
tudd,
hogymit hittél,
nevetve ment el.

Meztelenül

Meztelenre vetkőztem,
ledobtam a ruhám,
de te csak állsz előttem
és nézel rám bután.
Hús szemekkel méregetsz
és én fázni kezdek,
megértem a lényegét,
nem mondhatnád szebben.

Biró Erika versei / Korsós Ervin versei

Korsós Ervin versei

Farkasmagány utca

Szél-lovagol
szárnyase pille,
nalátod levét issza,
vattacukor-felhők hátán
lába nyoma mezítelen
dac-valóság
álomholnapnak:
csévélje mádat vissza
múltad fűszerillatú táján,
bár megállni reménytelen.
Csó-alagút
(vasrács a végén)
célegyenesébe jutva
záptojáson kotlasz;
nincsen-urad karjába zár,
éjfél kacsint,
csillaga hullva;
ez a farkasmagány utca.
Nincs köve, nem botlasz,
hajad szemedbe, kalap, kabát.

A függöny mögött

Belepusztul tán mind, aki látja,
aki nem látja, boldogan él.
Ki bírja a titkot, nem száműzheti,
kérheti sírig szemfödélét.

Látni akarjuk mégis mi mind itt,
mi történik a függöny mögött,
s ha megpillantjuk, csak állunk
tovaszáguldó álmunk fölött.

Két kézzel kapva utána fűgén
rántjuk vissza, csak takarja már.
A Végérvényes meg kacag rajtunk,
s fényes botjára húz egy rovást.

A kozmosz végtelen gigásza

Én vagyok a titkok nagy csodája,
A kozmosz végtelen gigásza.
Ki előtt az ember eltölpül,
Kinek hangja, mint mennykő gördül.

Én vagyok a halál mámora,
S az élet kínos záloga.
Meghalok és újjá leszek,
Mert jönnek még új kezdetek.

Hatalmamban van az idő,
Szavamra a tudat kinő.
Leheletem az értelem,
Uralmam alatt a végtelen.

Erő vagyok, kire nem hat az átok.
Én indítom meg a mennyei álmot,
Mitől az istenek szárnyra kelnek,
S a titánok erővel telnek.

Erő vagyok, kiben világok élnek.
S nem fél a jövő szellemével,
Vad s végtelen táncot járva
Gúnyosan üzeni a boldogságnak.

Hősök

Halál...milyen furcsa találmány.
Vajon Kain meglepődött-e,
Mikor testvérét elásván,
Rájött, hogy az nem kel többé fel?

Vagy Éva, ki elsőként könnyeket ejtett,
Tudta-e mit veszített, mi a gyász?
Vagy úgy tanította meg őket az élet,
Hogy elveszíteni mennyire fáj?

S mikor testvéri eladták Józsefet,
Egyiptomba rabszolgának.
Vajon Jákob mit érezhetett,
Mikor holtnak vélt fiát viszont látta?

Mikor kezdett el tanulni,
Az emberiség emberséget?
Mikor kezdtünk el hazudni,
Oly könnyen egymás nevében?

Korsós Ervin versei / M. Fehérvári Judit versei**M. Fehérvári Judit versei**

Gyarló minden ember,
Letűnt a hősök kora.
Ma már attól szenved,
Ha élete kissé mostoha.

Üldöz minket a sorsunk,
Kezeinkhez vér tapad.
Milliók bűnét hordtuk,
Ezernyi év alatt.

Nincsen nekünk semmink,
Csak emlékek maradtak.
De az ember csak legyint,
S a szívek megszakadnak...

új életérzés

dübörög, ahogy
elmém fáradt
pórusain átszáguld
a gondolat,
feléd irányulva
belső tekintetem
fellebeg és
lassan leroskad.
tehetetlen vágyam
átlátszik szürke
falán lelkenek,
de nem fáradok,
mert meg nem szűnő
örömöm lelem
benned.
mosolyog a szív
és kitárja karjait
a lélek,
bús személyemet
pedig halvány
ragyogásra kész teti
szelíd szentélye
lényednek.

Játszottál...

Játszottál...
Te aztán tényleg voltál
gömb és labda
szerelmes és mafla,
mikor milyen lapot
adott kezedbe
Sorsod, a kajla...
Utaztál krajcár nélkül,
ragyogott a 6-os villamos,
s a brüsszeli óváros szépe
és hajók röppentek
dalaidban, míg éjjelente
ezüstöt táncolt kacajod,
harmatokat fakasztott
minden mosolyod,
mert a szeretet mégsem
hagyja, hogy vérköröd
rabja Te maradj, s ne a labda...

Fűnyírás Idillium

Aludnék.
Freudi mélyen
analizálnám a tegnapi napot
és nem kötnék bele barátom,
Jung ellenérveibe,
csak asszociálnék és
azonnal le is írnám a szavakat,
latenciaidőm a tudattalanban
új képekbe talán még
elmerül, s kósza misztikusan
himbálózik
legbelül...

Lehet olyan hat óra
vagy talán annyi sem
a horizont vízszint alatt lebeg.
Félálomban ér a döbbenet,
hogy vigécünk ismét
elvezítette időérzékét
vagy csak komplexusai a környék
apjává tették,
s libidója Oidipusért kiállt
és messze táncolnak a fák,
s velük Kosztolányi sem
az Üllői-útról dalol

M. Fehérvári Judit versei

és nincsen "kip-kop",
csak itt köveznek
legbelül valahol...

Álmodnék.
Mézédes "Tengeróceán"
illat lengené be
hosszúra nőtt hajam
selymét és
exmetaforákat
karcolnék
a város homlokára...
Micsoda önfeledt játék
lehetne!
Ajándékul a Létért,
mi még nem törött
cserepe
testedény hitemnek...

Lehet olyan hat óra
vagy talán annyi sem
a horizont vízszint alatt lebeg...
Hüledezik a képzelet és a
párna szíve fülelen
takaróm a fejemen,
persona és árnyék
patológias Selbst
forog egy tengelyen...
A zizegés szétmarcangol,
eloszt, s megfoszt
kompenzálni,
ébredésre tisztítja fel
szemem pilláit,
zúzalékos tekintetem
átütemezi,
szavatossági címkém
az Úr keze javítja,
ím itt az apokalipszis
mind a négy lovasa,
midőn
"Befed ez a kék ég... "

Credo

Gál Juditnak

Megfeszítettünk mi is naponta,
áldást vár sóvárgó valónk
ahogyan az IGE is testté lett,
a szeretet irgalmáért
nyílik imára ajkunk.

Nem éhezni és nem szomjazni többé,
ha nyílik a hetedik pecsét.
Könnyek nélkül színről színre látni
Isten arcát és homlokunkon
hordani Nevét.

S égi madarak szállnak mustármagos fánkra,
mert áldott humuszba hullott a mag,
érteni fényes felhő szavát,
mely titkot őrzött hegyről lejőve
Péter, János és Jakab.

Akkoron betölti Jézus mindazt,
mit eltörölni nem kívánt,
imígyen áll majd házunk
ama erős kősziklán, mikor nem tántorodik lábunk
az ÚR Napján.

Mert szélkiáltóként léptünk e Földre,
mi, a csöndes szelídek,
háborog mégis a bensőnk,
s jajait nem érinthetjük meg soha,
zokog a Hetedik Harsona.

Álmokba szédült a lelkünk,
Kezünk közt recseg a Föld torka,
Szórtuk átkaink felelőtlen
sarjasztni hittünk fát, gabonát,
Kenyerünkbe belegyúrtuk a kovászt.

Nem vettük Uram észre,
szád leheletét: a hajnali Eget...
Sem a másik emberben megtestesült
lámpássá növesztett kegyelmedet,
mert egyet ismertünk csak: a Márta-hitet.

Fedd fel Uram, kerubod második arcát,
tégy félre turbánt, koronát,
Törölj el szent várost, ha az csak kopár mese,
Hadd hangozzon fel a szó: Tolle lege!
Tolle lege!

Pálinkás Imre versei / Bata Gergő versei

Peronon

Nézem az arcokat.

Álmos tekintetekben az éjszakát kutatom,
sálak, gallérok mögül kivillanva
egy szeretkezést idéző harapás nyomot a nyakon,
vagy csak egy mosolyt,
barátságosan,
de halott világ ez,
üres szemek merednek rám fásultan.

Az idő magába zár,
egykedvűen várok,
tépkezem a perceket.
Átsuhan ajkamon csóкод halvány íze,
de szád nyomát a resti ócska
kávéja és cigarettám füstje söpri félre,
fázón húzom össze kabátom.

Vonat fékez,
felsikít a sín,
a rozsdás,
időtől mocskos kocsik alatt,
felvillan egy kép,
a sínek között látom magam
a végtelenbe futó szemétben,
aztán csak legyintek,
magam sem tudom:
mennék-maradnék?
Utolsóként felszállok,
hátam az ajtónak vetem
és kipipálom újabb napom reggelét.

Koszorút fonok homlokomra

Koszorút fonok homlokomra,
Jézusnak hiszem magam,
élvezem, hogy vérem csorog arcomba.
Krisztus-előttből Krisztus-utánba tartok,
de az is lehet, hogy éppen fordítva,
tükörbe nézek,
s lehullnak bőrömről a tüskék,
szerep csupán életem,
mondandóm ripacszkodás,
hazug szavak halmaza,
vaksin átszoszogok a színen
mint egy félrészeg mosdatlan statiszta,
egyedül tétova mozdulatom őszinte,
mikor kezem, egy apró,

féltő rebbenéssel

Sára fürtjeit titokban megsimítja.

Theatre Globe

Szürke köd gomolyog lustán a Temze felől,
London piszkos városát unottan harapja,
huppanva zúdul be a piactéri katlanba,
a Globe színház kidőlt kapuját átugorva.

Elhalt itt már a szó, nincs más csak pusztulás,
messze tűnt a nevetés, könny, mulatság, kacagás,
csak a jó lelkek őrzik a víg esték emlékét.
Kopott falain szürke por, a színpadon szemét.
Valahol még felsejlik Kathrina cserfes szava,
s felel rá Petruchió csúfolódó hódolata.

Cinkos kacintással hunyunk szemet
egy álmodott világ történései felett,
hol a képzeletünk teremt életet,
s a valót temeti a felejtő emlékezet.

Bata Gergő versei

Nilil nisi bene - Vagy jót, vagy semmit

Ismerős képek - Fájdalmas emlékek
Szobám falán - Megtörik a zajt
Pók mászik - Ablakom alatt.

Szabad gondolatok - Gyilkos rémek
Mint kéjes nyögések - Lelkemet marják
Szétszakítják énemet - És megölnék.

Maradok csendes - Harcos az éjben
Nem kiáltok - Ennyit látok
Vér van körülöttem - És félek.

Ex Nibilo Nihil - Semmiből semmi lesz

Hiányzol nagyon kedvesem - Harcolok magammal újfent
Az érzéseim mélyek most - Szívem feneketlen kút
De egyedül vagyok ebben - Érzem, benne fulladozom.

Láttam valaha szépet? - A kilátástalan csatában
Csak Téged láttalak - Az utolsó leheletemmel kérlek
Ahogy kísértél az életemből - Kapcsold le a villanyt.

Bata Gergő versei

Egy utolsó kis - Pajkos kacajt hallatsz
Csókot adsz nekem - Reménye ez a jövőnek
Közben engeded kezem - Egy álomnak vége már.

Szemelvények

Csendben mondom
szeretlek Téged
Ölelni akarlak
válaszolom most
Válaszod előtt
megtörök a lélek
Megáll az idő
egy pillanat múlt

De tovább halad
és örülök neki
Mert válaszolsz
hogy együtt maradunk
Te is ezt akarod
így vagyunk boldogok
Minden rólunk szól
újra csak sodródunk

Reménysziget

kezdetben csak egy fa volt, körülötte néhány virág
majd jöttek sorba a területek, köré a víz és a fák.
de a fákat művelni kellett, megjelent az első ember,
férfi volt ő, kinek bordájából egy furcsa nő lett.

így ketten voltak hát, de nem volt mit tenni,
bár ágyuk nem volt, mégis össze kellett bújni.
kilenc hónap múlva mégsem történt semmi,
csalódásukban elkezdtek veszettül almát enni.

teltek múltak az évek, már falu lett a szigetből,
ahol mindenki testvér volt, este tíztől szerető.
gyorsan fejlődött a társadalom, némi betegség,
kankó, tripper, szifilisz, mindenki amit kért.

de unatkoztak este tízig, annyian voltak már,
elkezdtek egymást öldösní, nekik ennyi kijárt,
egymás vérében fürödtek, maga volt a csoda,
rájöttek, hogy gyilkolászni hej de remek móka.

aztán valamelyik állat bedugva hagyta a dugót,
kiöntött a víz, hát kellett egy szép nagy hajó.
meg minden állatból egy pár, kellett a sok kaja,
hogy kibírják addig, míg a vizet a föld beszívja.

aztán telt múlt az idő, a sziget birodalommá nőtt,
voltak ott szép dolgok, meg hatalmas temetők.
végre valahára megjött az, ki jószágot hoz a földre,
de a keresztén végezte, ahogy tudta ezt már előre.

a szigetet szépen elnyelte a high-tech kor,
a fák helyett lettek, impozáns rakétasilók,
hogy a mese mégis pozitív tanulsággal zárul,
annak az oka, hogy lelkünkben megtaláljuk.

KELET *Folyóirat*
tanítványi láncolat irodalmi klub

Főszerkesztő: Szinay Balázs
Korrektúra: Buhalla Gyöngyi, Szinay Balázs

Mostani lapszámunk témavezetői:

Cikkek: **Kenyeres Mária, M. Fehérvári Judit, Szabó László Dezső, Szinay Balázs**

Recenziók, Könyvkritikák: **Szinay Balázs, M. Fehérvári Judit, Brátán Erzsébet**

Filmkritika: **Bata Gergő**

Esszéik és Novellák: **Borda Réka, Boér Péter Pál, Lőrincz Eszter, Pálinkás Imre**

Verseik: **Biró Erika; Korsós Ervin; M. Fehérvári Judit; Pálinkás Imre; Bata Gergő**

A folyóiratban található művek közléséhez a szerzők hozzájárultak. A folyóirat kereskedelmi forgalomba nem kerül, tartalma pdf formátumba letölthető, szabadon nyomtatható. Az anyag nyomtatott formában való megrendelésére lehetőség van a nyomtatás és a postaköltség árának megfizetésével. Érdeklődni ez ügyben a szinba@gmail.com email címen lehet.

Elérhetőségek:

Klubunk weboldala: www.lancolat.socialgo.com

Folyóiratunk weboldala: www.keletfolyoirat.blogspot.com

Könyvkiadás: www.wix.com/szinba/PTLKOMI

A folyóirat tartalma az 1999. évi LXXVI. törvény a szerzői jogról alapján szerzői jogvédelem alatt áll, bármilyen tartalom felhasználása és terjesztése a szerző/k engedélyéhez kötött.

Vegyél részt te is munkánkban és küldd be nekünk novelládat, versedet vagy cikkedet stb. amit szerepeltetnél folyóiratunkban!

E-mail: szinba@gmail.com
